

sja

La revista de la
gent de Sant Joan
de les Abadesses

Núm. 1
Març 2011

Santjoanins a l'estranger

Els nous santjoanins

Cal Nanot

Can Passolas

Nous comerços

Any Maragall

Nous llibres

80 anys de la 2ª República

La nova gespa del camp de futbol

40 anys dels 3 Dies Trial Santigosa

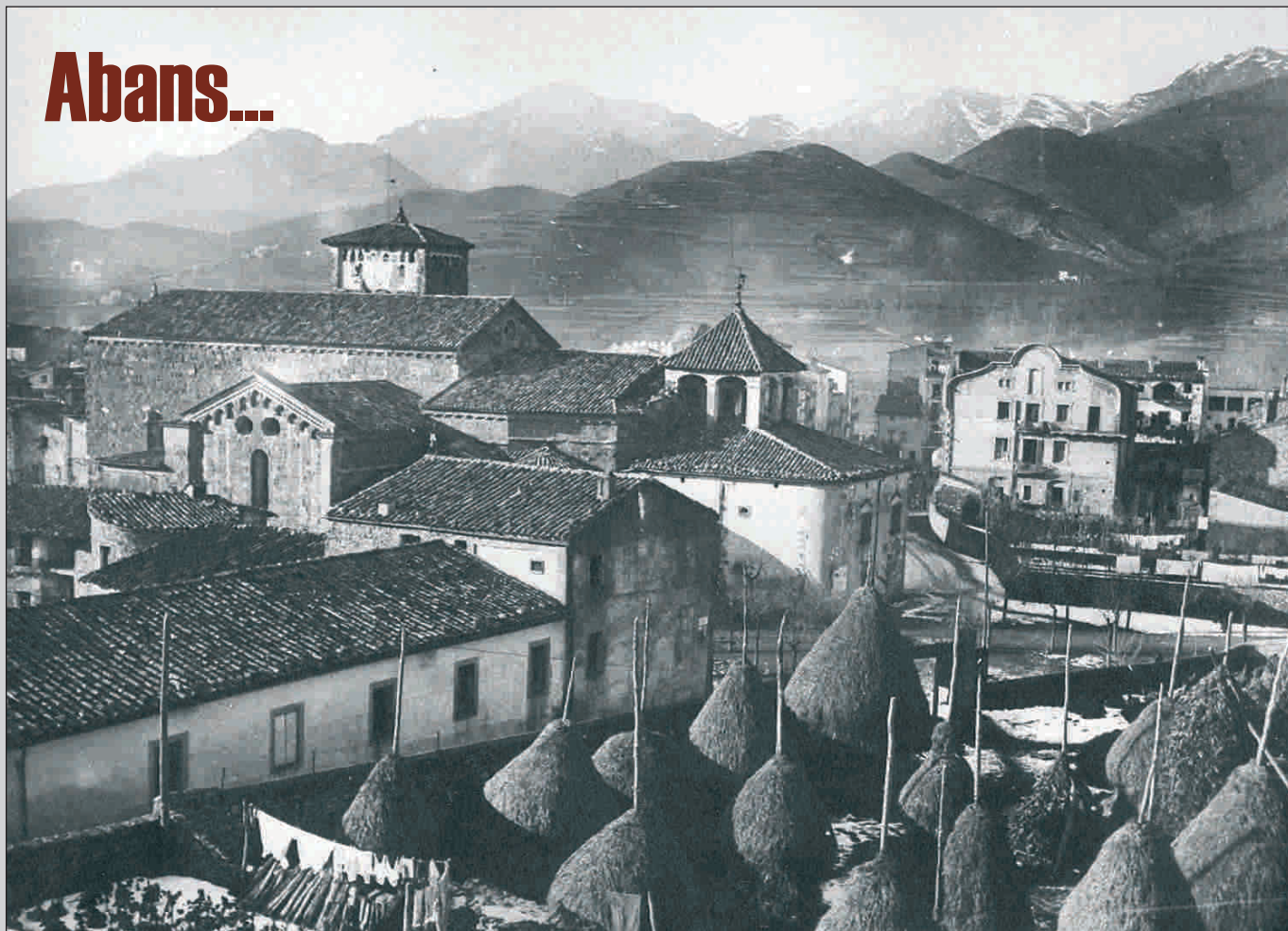
Un viatge recomanat

Recomanacions comercials

Cita amb les urnes

Eleccions Municipals 2011

Abans...

...i ara

Benvinguts a la revista de Sant Joan

Neix **sja**, la nova revista de Sant Joan. Neix un nou mitjà de comunicació escrit que vol afegir-se, amb tota la modèstia però també amb tota la dignitat possible, a la llarga i rica tradició de publicacions locals de Catalunya. Neix per iniciativa de l'Ajuntament, com a institució que representa tots els santjoanins, destinats a ser-ne els principals protagonistes. I per això, al costat de les tres lletres que sintetitzen el nom de la vila i que hem escollit com a nom, s'hi ha afegit "La revista de la gent de Sant Joan". Perquè som la nostra història, el nostre patrimoni, el nostre entorn, la nostra cultura, la nostra feina, les nostres festes i el nostre esport... però Sant Joan som sobretot la gent, els homes i dones, els qui fem poble dia a dia.

sja es trobarà amb els lectors cada mig any. Si més no, al principi. L'acceptació que tingui entre vosaltres determinarà el futur d'una publicació que arriba amb la voluntat de quedar-se. Però sabem perfectament que els esforços que hem destinat tots plegats a aquest primer número serien balders si no continuen i perseveren en el temps. En tenim exemple en una altra publicació local, el monogràfic de la Festa Major, que tots esperem i guardem cada any des de fa dècades. O en un altre mitjà de comunicació, l'emissora La Veu de Sant Joan, que ja ha complert el seu 25è aniversari de servei al poble. Com ells, **sja** vol trobar un lloc a cada casa santjoanina per fer-hi una llarga estada.

El primer número d'**sja** s'anticipa en només dos mesos a les eleccions municipals, una de les cites més importants que tenim els santjoanins com a col·lectivitat. Per a la nostra primera portada, hem volgut una imatge simbòlica: els cinc candidats que han anunciat que optaran a l'alcaldia, junts a la plaça Major. Representen tot el poble reunit a l'àgora, a la plaça pública, al lloc de trobada. Representen allò que tots podem compartir, encara que vinguem d'idees i procedències diverses. No l'hem escollida per casualitat, aquesta fotografia: **sja** vol ser també això, un espai comú on els santjoanins ens hi puguem sentir reconeguts i representats. Esperem el vostre suport, la vostra aportació i la vostra crítica, si convé. Només així tindrà sentit aquesta aventura que comença. Us agraïm, per endavant, la vostra confiança.

El Consell de Redacció

Els membres del Consell de Redacció de la revista són, d'esquerra a dreta: Trini Rafart, Olga Camps, Montserrat Tallant, Marcel Miquel, Montserrat Rius, Eusebi Puigdemunt, Jordi Vilarrodà, Jaume Dial, Jordi Garriga, Esther Rovira i Leonor Pérez.

Tenim el goig de presentar-vos el primer número de **sja**, la revista de Sant Joan de les Abadesses.

Una revista que neix a iniciativa de l'equip de govern i amb la complicitat i el compromís de la resta de representants del consistori. Un compromís que té com objectiu garantir-ne la continuïtat independentment de qui tingui la màxima responsabilitat de gestionar el nostre poble.

Un compromís que també compartim amb la Unió de Botiguers de Sant Joan de les Abadesses i amb l'equip de redacció. Un equip de redacció format per persones provinents d'àmbits i edats diferents. Un grup de persones que han acceptat participar en aquest projecte amb il·lusió i responsabilitat de manera altruïsta i que sense la seva col·laboració no hauria estat possible editar la **sja**.

Des d'aquí, els volem agrair la seva bona disponibilitat i la seva implicació, que de ben segur ajudarà a consolidar-la.

Pot semblar una mica estrany que en una època en la que es camina decididament cap a la digitalització de la informació haguem cregut que era interessant editar la revista **sja** en suport paper, amb la finalitat de conservar aquell valor afegit que té aquest tipus de format que permet gaudir-ne en qualsevol lloc i a l'abast de tothom.

La revista es marca com a objectiu difondre el nostre patrimoni cultural, comercial, històric i humà a fi que tots puguem trobar en aquestes pàgines temes que despertin el nostre interès i curiositat.

Una revista que és del poble i feta per al poble, amb la qual cosa us encoratgem a participar activament en aquesta revista aportant idees, articles, cartes d'opinió... la vostra participació assegurarà la continuïtat i l'èxit de la revista.

Bona lectura!!!

Montserrat Tallant
Regidora de Cultura

Amb la col·laboració de:

AJUNTAMENT DE LA
BARONAL VILA DE SANT JOAN
DE LES ABADESSES

Generalitat
de Catalunya
Departament
d'Empresa i Ocupació

Col.laboració: El Gòlgota santjoaní

El Canari Encara Canta:
<http://elcanariencaracanta.blogspot.com/>

El nostre especialista en antropologia ens fa arribar un estudi interessantíssim sobre un dels paratges més bells, però ahora menys coneguts de la capçalera del bressol del principat: la Puda.

Afirma que un dels monuments més ben conservats que trobem a Sant Joan és l'al.llegoria de

la creu. Aquest monument es troba molt a prop de la Font de la Puda, en un paratge on la història diu que s'hi ajusticiaven els criminals des que la baronal vila va obtenir -de mans del rei Joan I- la jurisdicció criminal l'any 1392.

Aquest fet ha estat font de múltiples llegendes d'aparicions de bruixes penjades i morts vivents. Sens dubte, són fenòmens lligats a les creences populars i a lectures de caire romàntic, difícilment demostrables.

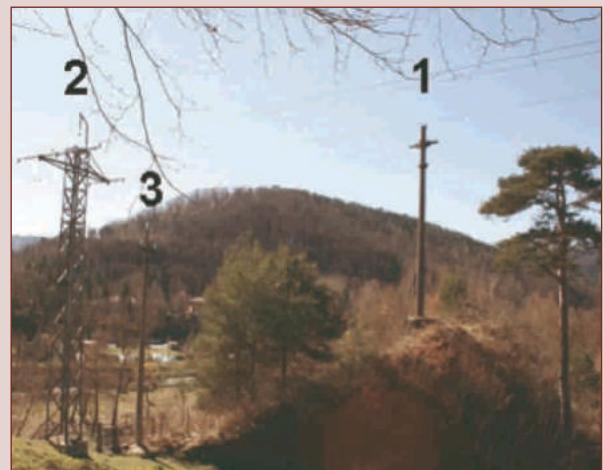
Doncs bé, en el turonet on s'executaven els acusats, ja fa molt anys que hi està ubicada una obra monumental, d'autor desconegut, que representa la creu: el símbol de traspàs vida-mort i, de fet, no deixa d'evocar els esperits de la llegenda popular, en trànsit entre l'aquí i l'allà.

Com gairebé en totes les obres d'art modernes, sempre sorgeixen detractors i ànimes insensibles intel·lectualment que afirmen que sembla un pal de telèfon o elèctric. És preocupant que encara avui en dia existeixi aquestes vies de pensament retrògrades i estancades en unes concepcions artístiques clàssiques.

De fet, l'obra adquireix molta més dimensió si la contemplem amb una mica de perspectiva: podem veure en la imatge una successió de tres monuments, que ens remetent a tres creus en línia recta, cadascuna de les quals elaborada

amb materials diferents però nobles. Aquesta imatge ens trasllada simbòlicament al Calvari, a la passió de Jesucrist acompanyat dels dos lladres. Estem doncs, davant de l'autèntic Gòlgota santjoaní. Una manifestació religiosa i artística que transcendeix en l'espectador que és capaç de copsar-la com un tot. Un veritable signe del temps. Perquè, si us hi fixeu bé, quina és la muntanya que es veu al fons? Sí, efectivament, és Les 3 Creus. Tot, tot lliga. No és l'atzar, sinó la necessitat d'un destí traçat per l'artista anònim que exigeix que totes les peces encaixin.

És curiós com manifestacions artístiques d'aquest ordre puguin passar inadvertides per a la majoria de la població i les autoritats polítiques. Aquest triumvirat de crucifixos ha de passar a formar part, des d'ara mateix, del patrimoni català i universal.

El nostre especialista encara ens fa veure un detall més. "Si prenem el turó i la creu com a símbol de resurrecció, podem entendre el camí que ens hi mena com a purgatori -per on transiten les ànimes i els esperits- Però què trobem si tirem més avall? La Puda, la font sulfurosa, la pudor, el sofre: el símbol del dimoni... l'Infern. Sí, el passeig de la Puda, és una transició Cel-purgatori-infern. Una al.llegoria bíblica".

Queda clar, doncs, que caldrà mirar-s'ho amb uns altres ulls. Potser fóra bo instal·lar un petit mirador per contemplar aquesta obra d'art?

Sant Joan, el vot inestable

Jordi Vilarrodà
Esther Rovira

Les eleccions municipals del proper dia 22 de maig seran les novenes de la història recent de la democràcia. Més de trenta anys d'història des del 1979 en els quals cap alcalde de Sant Joan no ha estat capaç de completar més d'un mandat seguit en el càrrec. Aquesta inestabilitat distingeix la política municipal santjoanina i la converteix, al Ripollès, en un cas únic. Això sí, el vot sol ser molt decidit i orientat clarament cap a una opció: tots els alcaldes han arribat al càrrec, excepte en un cas, amb majoria absoluta.

Set alcaldes s'han succeït en el càrrec durant aquest temps, amb un curiós repartiment equitatiu de sigles polítiques: tres mandats de CiU, dos del PSC, dos d'ERC i un d'independents. En alguns casos, un mateix partit ha aconseguit mantenir-se dos mandats seguits, però ho ha fet canviant d'alcalde: CiU entre 1987 i 1991, primer amb Lluís Grabulosa i després amb Gerard Costa, i ERC ho va fer entre 2003 i 2007, primer amb Carles Bassaganya i després amb Elisabet Regué, que el va substituir quan va ser nomenat director general d'Administració Local. Josep Bassaganya és l'únic alcalde que ho ha estat durant vuit anys, però separats (entre 1983 i 1987, amb

una candidatura independent, i entre 1995 i 1999, sota les sigles del PSC).

Dels resultats electorals, es dedueix que a Sant Joan —com en molts altres llocs— la personalitat d'alguns caps de llista pesa més que les sigles dels partits. Josep Bassaganya, per exemple, va trencar l'hegemonia de CiU l'any 1983 (Pere Picart va governar del 1979 al 1983) amb una llista independent, però al presentar-se després sota les sigles socialistes va mantenir el seu electorat fidel —sempre més d'un miler de vots— superant de molt el resultat habitual del PSC. La seva retirada, l'any 2003, va marcar una caiguda espectacular del vot del partit. Tot i no governar més que en dos mandats, Josep Bassaganya és l'única personalitat política de Sant Joan que s'acosta al perfil dels primers alcaldes de la democràcia que en molts ajuntaments catalans van marcar una llarga etapa: en el seu cas, més de 20 anys de política municipal.

Els anys de Josep Bassaganya són els d'alternança i rivalitat entre Convergència i un bloc d'esquerres que fins al 1999 es presenta sota diverses formes però sempre amb el seu lideratge. Aquest any dos factors van alterar l'esquema polític que s'havia perpetuat durant dues dècades: l'aparició d'una tercera candidatura d'ERC (una

força política emergent en aquell moment) i el trencament del bloc convergent, per la divisió entre Unió (que es queda les sigles CiU) i Convergència (que es presenta en una llista independent com a Convergència Santjoanina). Això condueix a les primeres eleccions en vint anys sense majoria absoluta, les de 2003, que es van saldar amb la pèrdua de la majoria del PSC, una desfeta de l'opció convergent que està costant molt de recuperar i ERC com a àrbitre de la situació, que al final va decantar al seu favor obtenint l'alcaldia. Un pacte amb CiU va donar estabilitat a l'Ajuntament durant tot el mandat, però aquest va perjudicar el soci petit, un fet que tampoc és estrany: l'any 2007, ERC aprofitava l'impuls de l'alcaldia per obtenir la majoria absoluta més aclaparadora de totes les eleccions municipals, amb 7 regidors i un 61% dels vots.

Però a Sant Joan, en política municipal, res no és permanent. De la més gran victòria es pot passar a la derrota sense pal·liatius en només quatre anys, i això és el que va succeir en les eleccions de 2007. Amb CiU recuperant una part del seu electorat, republicans i socialistes van girar com un mitjà els seus resultats, i de la majoria d'ERC es va passar a la del PSC, que amb Ramon Roqué al capdavant recuperava l'alcaldia. Aquest nou canvi es produïa en unes eleccions en què, amb la incorporació de la CUP, tornaven a presentar-se quatre candidatures, fet que no es produïa des del 1999. El proper dia 22 de maig seran cinc les opcions que podrem triar els santjoanins: PSC, ERC, CiU, PP i CUP. Un altre factor que afegeix incertesa —o emoció, segons com es miri— a les eleccions municipals.

Ramon Roqué

Candidat a l'alcaldia pel Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC)

Ramon Roqué, diplomà en Empresarials (UB), llicenciat en Administració i Direcció d'Empreses per la UOC i empresari d'hostaleria té 36 anys, va guanyar les darreres eleccions municipals amb majoria absoluta. És alcalde de Sant Joan des de fa quatre anys i anteriorment n'havia estat quatre més a l'oposició.

Aspira a renovar la seva majoria absoluta? Amb cinc llistes, no serà fàcil... Per poder-la repetir, necessitem un ampli suport, que un gran nombre de santjoanins tornin a confiar en nosaltres.

I en cas que no tingués majoria, amb qui veu més possible establir un pacte de legislatura? Dependrà del suport que hagi tingut cada partit i de les seves expectatives per governar. Però sobretot hem de veure quines propostes contempla el seu programa electoral i si s'ajusten a les nostres.

És partidari que el cap de la llista més votada sigui sempre l'alcalde, encara que no tingui majoria? No sempre és així. Depèn del suport que tingui cadascú i de la seva capacitat per arribar a acords.

Venim de quatre anys en que

l'Ajuntament ha pogut obtenir força recursos d'altres administracions, per exemple amb el Pla de Barris. Ara, amb les retallades que anuncia el Govern, el pròxim mandat serà més auster? És possible, però la crisi no ha començat ara. Quan vàrem entrar a l'Ajuntament, ja vàrem trobar molts problemes que s'havien de resoldre a curt termini, i vàrem haver de buscar recursos allà on fos. Hem estat capaços d'aconseguir-ne més dels que mai s'havien aconseguit. Per exemple, la subvenció del Pla de Barris ha estat d'11 milions d'euros en equipaments i millora d'espai públic, i la resta de diners invertits a la Vila Vella, fins a 47 milions, s'han obtingut d'altres línies de subvencions. No s'ha de renunciar mai a obtenir recursos, i menys en èpoques de crisi.

Els propers quatre anys, ja es podrà desenvolupar el POUM recentment aprovat. Es començarà a urbanitzar La Torre? L'Ajuntament vol començar-hi aviat la zona esportiva prevista? La proposta de crear una nova zona esportiva no és nostra. Nosaltres hem estat millorant i reformant tots i cada un dels equipaments esportius. El creixement del poble cap a La Torre només es produirà si

realment algun dia hi ha prou demanda d'habitatges. És probable que això no passi fins d'aquí a uns quants anys, i el dia que passi, el ple n'haurà d'aprovar el Pla Parcial, fer-ne l'exposició pública corresponent, obrir un període d'al·legacions... El POUM fa previsions a llarg termini i el desenvolupament depèn de diverses circumstàncies. Per exemple: al camp de futbol actual, el Pla General de 1987 ja preveia fer-hi habitatges, i això no ha passat, i potser no passarà en molts anys.

Sant Joan té sòl industrial a la Colònia Llaudet, però no es desenvolupa. Què es pot fer per activar-ho i quan podrem veure-hi alguna empresa? M'agradaria que fos aviat, tot i que en aquests moments no abunden les empreses que s'interessen per aconseguir sòl industrial, s'ha de ser realista... Tot i això, el promotor és Incasol (Institut Català del Sòl), l'empresa pública especialitzada en el desenvolupament d'aquests polígons, i en aquest sentit anem ben acompanyats. A la Colònia Llaudet hi tenim 40.000 m² de sòl industrial, i naus disponibles de forma immediata, per les quals aquests últims anys ja hi ha empreses que s'han interessat.

L'Ajuntament té dos projectes sobre la taula, el nou consultori mèdic –del que fins i tot hem vist plànols– i un edifici nou per a l'Institut-Escola. El Govern ha dit si l'execució patirà retards?

Espero que les retallades no acabin afectant aquests projectes, molt necessaris per Sant Joan. Tant el Departament de Salut com el d'Ensenyament ho valoren d'aquesta manera. Això no vol dir, però, que la seva construcció no hagi d'esperar que la situació econòmica millori... també hem de ser realistes.

La Fundació Emma, en aquest context, té garantit el seu futur? Les retallades econòmiques no han d'afectar el seu funcionament. En els últims quatre anys, la Fundació Emma ha fet els deures: ha sanejat els seus comptes, s'ha alliberat de les hipoteques que tenia (la colònia

Espona) i ha realitzat inversions per valor de 400.000 euros, subvencionades al 100%. S'han reformat habitacions, i s'ha millorat l'accessibilitat i la seguretat. Per tant, la Fundació Emma està estabilitzada i amb un futur optimista.

La Llar d'Infants El Molí Petit s'està quedant petita? En sóc conscient, i cal pensar en una ampliació en el moment en que sigui possible.

Bona part d'inversions de l'Ajuntament en els últims quatre anys han anat a parar a la Vila Vella. S'ha frenat el perill de degradació, s'hi ha de continuar actuant? S'hi ha de continuar actuant. La Vila Vella ha de ser un lloc per viure i per conèixer i ha de recuperar l'esplendor d'altres temps i ser un motor dinamitzador social i econòmic del municipi.

El programa electoral

- Continuar actuant a la Vila Vella.
- Vetllar per la construcció del nou centre de salut de Sant Joan.
- Treballar per aconseguir la construcció del nou edifici de l'Institut-Escola.
- Continuar invertint per millorar els equipaments esportius existents.
- Millorar les parades d'autobús del centre de la vila.
- Treballar per convertir Sant Joan en un referent turístic i cultural.
- Arranjar el Passeig de la Puda, incloent-hi el jardí de la torre, per convertir-lo en nexa d'unió entre el Pla del Roser i la Vila Vella.
- Continuar treballant per la millora d'espais públics.

Amb qui se n'aniria abans a prendre una cervesa, dels altres quatre candidats? No m'agrada la cervesa, però em prendria un refresc amb qualsevol d'ells.

Quin és el seu lloc preferit de Sant Joan? No s'hi val a dir que és l'Ajuntament i, en concret, el despatx de l'alcaldia. És difícil... Sant Joan té llocs molt bonics. Però un de nou, i que trobo molt acollidor, és el Parc de la Muralla.

Com s'hi porta amb les noves tecnologies (facebook, twitter...), cada vegada més presents en la relació entre polítics i ciutadans? En xarxes socials, només el Facebook, tot i que no descarto introduir-me a Twitter.

Si seguim la progressió dels últims anys, en els pròxims quatre anys Campdevàrol superarà Sant Joan en nombre d'habitants. Això és mal senyal, és irrellevant o és, simplement, un cop en el nostre orgull? Si tot va bé, això no passarà. Sant Joan tornarà a guanyar veïns ben aviat.

Som a l'Any Maragall. És capaç de continuar recitant aquest poema? "Topant de cap en una i altra soca..."

... avançant d'esma pel camí de l'aigua, se'n ve la vaca tota sola. És cega..." He de dir que la sabia tota, a l'escola l'havia après. Ara quan l'escolto un parell de vegades, de seguida la recupero.

Sergi Albrich

Candidat a l'alcaldia per Esquerra Republicana de Catalunya (ERC)

Sergi Albrich té 28 anys, és llicenciat en geologia, treballa a la Generalitat de Catalunya, ha acabat un màster en govern local i cursa el doctorat en matèria de Paleontologia. L'any 2006 va entrar al món de la política i en els darrers dos anys ha estat regidor a l'oposició i portaveu d'Esquerra.

Quin és el seu objectiu en aquestes eleccions? Recuperar l'alcaldia tot i que això no vol dir que aspiri a una majoria absoluta. Nosaltres volem i creiem que hem ser decisius en el futur govern de Sant Joan.

Amb quines altres forces pactaria en cas que fos necessari? Això ho decidirem sobre la marxa i en funció de les prioritats de cada partit i evidentment dels resultats. És important separar les persones dels partits però amb algunes forces se'ns fa complicat imaginar pactes.

Venen 4 anys molt complicats, en què reduiria despeses vostè? No és qüestió de pensar en què es reduirà perquè com que ja no disposarem de tants recursos haurem de

prioritzar. En aquest sentit, potenciarem les polítiques per a les persones en comptes de la política de la pedra, és a dir, la dels equipaments i les inauguracions. L'atur i la pèrdua d'habitants seran les nostres prioritats.

Desplegaria algunes de les actuacions previstes al pla general? Aquesta legislatura s'han fet coses bé i d'altres no tant. Per a nosaltres, una part del planejament està mal enfocat perquè hipoteca innecessàriament el paisatge visual de Sant Joan i, per això, creiem que s'ha de buscar un model més sostenible, racionalitzat i equilibrat. Cal prioritzar l'ocupació, en allò referent a l'habitatge, al centre del municipi.

En cas que de voler-ho fer amb un altre model, creu que seria possible tenint en compte la situació del mercat immobiliari? És qüestió de ser realista i d'oblidar l'època especuladora. Això s'ha de fer en funció de la demanda i, ara per ara, no n'hi ha. Abans d'edificar, cal, i nosaltres prioritzem, impulsar un canvi del model turístic, comercial i industrial que això

portaria nous habitants al poble, conjuntament amb un desenvolupament empresarial agosarat.

Quina importància té per vostè el projecte de la colònia Llaudet? Què faria per aconseguir que s'hi instal·lessin empreses? Per nosaltres és una de les prioritats màximes i per això treballarem per oferir unes condicions òptimes per l'empresari, és a dir, dotar dels serveis necessaris aquesta zona perquè l'empresa no tingui despeses afegides, facilitar el lloguer i crear un viver d'empreses amb totes les facilitats tecnològiques a fi de facilitar l'establiment d'emprenedors.

Les retallades que aplica el Govern obligaran a replantejar projectes de l'anterior equip de govern com el nou CAP o el futur edifici de l'institut-escola. Són preocupacions seves també o no? El nou CAP sempre hem dit que era un "brindis al sol", i així s'ha demostrat, ja que l'actual només té 10 anys. Necessitem ampliar serveis i no espais ja que la ubicació de l'actual en permet

l'ampliació. El nou centre educatiu, en canvi, si que és una preocupació i és evident, que els escolars no estan en unes condicions òptimes i cal treballar tots junts per consensuar el millor indret per ubicar-hi el centre, fins ara no hi ha hagut intents de consens en aquest aspecte. L'educació és una prioritat, sempre ho hem dit.

Té algun plantejament per la Fundació Emma? És una altra de les prioritats. L'ajuntament de Sant Joan no es pot permetre no atendre bé les persones grans i, per tant, la fundació no pot deixar de rebre diners i suport. Hem de seguir avançant perquè els nostres avis estiguin en bones condicions i facilitar-los també pisos tutelats per residir-hi amb autonomia pròpia i serveis personalitzats, a banda de la residència.

La llar d'infants és suficient per a les necessitats de Sant

Joan o caldrà ampliar-la? Està ratllant el seu límit de capacitat. Cal ampliar-la. És un tema en el que també hem de treballar conjuntament perquè no podem esperar a que els nens no estiguin ben atesos. Nosaltres ja fa temps que ho demanàvem.

S'ha de seguir actuant a la vila Vella o les actuacions que s'han fet són suficients per evitar el seu deteriorament?

Evidentment s'hi ha de seguir actuant. El Pla de Barris és una bona obra aconseguida al final del mandat anterior però la Vila Vella és un referent de Sant Joan i ha de seguir millorant. Nosaltres treballarem per incrementar aquesta subvenció amb la de Viles i Pobles del Departament de Sostenibilitat i Territori i seguir fent que sigui un lloc digne per viure-hi.

El programa electoral

- Revisar el planejament d'ordenació urbana per planificar un creixement ordenat i sostenible que malmeti el mínim possible les nostres planes agrícoles.
- Vetllar per un desenvolupament econòmic agosarat, en el marc empresarial i d'emprenedoria.
- Dirigir-nos cap a un model turístic i comercial, productiu i desenvolupar un teixit empresarial i industrial productiu.
- Incrementar els serveis a les persones (Fundació Emma, definir un local de joves i entitats, una plaça coberta i potenciar pisos de protecció oficial per als joves).
- Definir i consensuar l'emplaçament del Centre Educatiu.
- Definir un espai on ubicar-hi la biblioteca nova.
- Ampliar els serveis del consultori mèdic.
- Potenciar la cultura del consens per treballar conjuntament per Sant Joan.

Amb quin dels altres candidats aniria abans a prendre una cervesa? Amb qualsevol dels altres 4. Tots em mereixen el mateix respecte.

Quin és el seu lloc preferit de Sant Joan? Se'm fa difícil però diré el gorg de Malatosca, entre d'altres.

Facebook, twitter, bloc... com es porta amb les noves tecnologies? Tinc de tot. De fet, sóc un viciós de les noves tecnologies. Ja les faig servir en el meu dia a dia però també les utilitzaré professionalment per Sant Joan.

Si seguim la progressió dels últims anys, en els pròxims quatre anys Campdevàrol

superarà Sant Joan en nombre d'habitants. Això és mal senyal, és irrellevant o és, simplement, un cop en el nostre orgull? És un símptoma de que Sant Joan ha perdut pistonada i de que les polítiques que s'han de fer han d'anar encaminades a generar llocs de treball.

Som a l'Any Maragall. És capaç de continuar recitant aquest poema?

“Topant de cap en una i altra soca...”

Avançant d'esma pel camí de l'aigua, se'n ve la vaca tota sola. És cega. D'un cop de roc llançat amb massa traça el vailet va buidar-li un ull, i en l'altre se li ha posat un tel: la vaca és cega. Ho he fet bé, no?

Raimon Traver

Candidat a l'alcaldia per Convergència i Unió (CiU)

Raimon Traver, diplomad en Magisteri i empresari del sector de l'alimentació, té 43 anys. És regidor de l'Ajuntament des de l'any 2003, en que es va presentar també com a cap de llista de CiU. Fa quatre anys, anava de número 3 en la llista encapçalada per Gerard Costa.

Què l'impulsa a tornar-se a presentar com a cap de llista de CiU, vuit anys després d'haver-ho fet per primera vegada?

El convenciment de la resta de persones que formaran part de la llista i de la militància. Aquest és un moment especial, sobretot per les circumstàncies econòmiques, i consideren que la meua candidatura és la que pot encaixar millor en aquest escenari.

La preocupació per l'economia ja surt en la primera resposta, i ha format part sempre del seu discurs polític. Està a la mà de l'Ajuntament fer quelcom per poder reactivar l'economia de Sant Joan?

La nostra prioritat número ú és la creació de llocs de treball. Des d'aquesta perspectiva penso que l'Ajuntament hi pot prendre part, amb la complicitat d'altres estaments. El discurs de l'economia l'anem repetint des de fa temps

perquè va lligat amb la qualitat de vida: el jovent té problemes per trobar sortides laborals i nosaltres no ens conformem amb que Sant Joan sigui una ciutat dormitori. Volem reactivar-la, sobretot, amb una indústria competitiva i amb el sector turístic.

S'han queixat sovint de manca de previsió en el sòl industrial. Ara en tenim, a la Colònia Llaudet, però no s'ocupa. Com es pot desencallar?

No s'ocupa perquè no està disponible. Excepte la nau nova, la resta no està urbanitzada, i no tenim disponibilitat immediata. La primera feina que s'ha de fer és exigir a l'Incasol (Institut Català del Sòl) que ho desenvolupi. Sant Joan, com el Ripollès, ha de ser una zona d'urgent reindustrialització, i els preus del sòl no poden ser abusius. Ens consta que hi ha hagut alguna empresa que s'ha interessat per aquest sòl, i el cost era extremadament car.

En l'ordre econòmic, també han plantejat la rebaixa d'impostos. En temps de crisi, quan l'Ajuntament va faltat de recursos, es pot continuar defensant?

Sí. No es pot fer un programa

populista en matèria d'impostos sense tenir clar què cal reduir per compensar una rebaixa. La reducció d'impostos ha de venir acompanyada d'una reducció de la despesa. Hem d'aplicar una austeritat positiva a l'Ajuntament, que vol dir treure partit dels recursos i revertir-los a la població. Sant Joan és molt car.

Què és car, exactament? Quin impost vol reduir?

L'impost de Béns Immobles. Degut a la revisió del cadastre de dos equips de govern anteriors, per a molta gent jubilada o amb pocs recursos és una situació problemàtica. S'hi ha de fer alguna cosa. I també s'ha de demanar una revisió del cadastre a la baixa, que és factible —hi ha precedents d'altres ajuntaments que ho han fet— tot i que és lenta.

Qui governi podrà començar a desenvolupar el POUM. Son partidaris d'urbanitzar La Torre, una de les propostes més polèmiques que conté?

El POUM va començar amb voluntat de negociació, però el sector de La Torre no s'ha gestionat bé. D'entrada, plantejem una moratòria de dos anys ampliable a quatre per poder-nos assegurar amb els propietaris i consultar la societat de Sant Joan

per veure quin camí ha de seguir. És un tema prou important com perquè s'hi faci una aturada. Ara no hi ha pressa per urbanitzar i construir.

Els nous edificis d'equipaments projectats (l'Institut-Escola i el consultori mèdic) han de ser una prioritat per als propers quatre anys?

Respecte a l'escola, ho tenim clar: fa falta un edifici nou, del segle XXI, que aglutini tot l'ensenyament primari i secundari de Sant Joan. Som conscients de les retallades econòmiques de la Generalitat i per això no demanarem grans coses, però serem molt enèrgics en reclamar aquells serveis que considerem prioritaris. En el cas del consultori, si bé és cert que un edifici nou és més funcional, no ens preocupa tant això com el

mateix servei. Per tant, tornem a rescatar la reivindicació que Sant Joan tingui una ABS (Àrea Bàsica de Salut) 24 hores al dia i 7 dies a la setmana. No és normal que Camprodon o Ribes ho tinguin i Sant Joan, per la distància amb Ripoll, no ho pugui tenir. Si això ve donat amb un nou edifici, millor, però per a CiU és més important el contingut que el continent. Provisionalment, també es pot ampliar l'actual.

Si ningú no tingués majoria absoluta, quines són les preferències de CiU per pactar? El fracàs del seu pacte amb ERC, l'any 2003, condiciona el que ara pugui pensar o decidir?

De la llista de fa vuit anys, pràcticament només hi sóc jo, i aquestes són decisions que ha de prendre la llista i la militància. Més

que dir amb qui volem estar, en cas de necessitat tenim clar que ha de governar qui tingui més suport de la ciutadania, és a dir que l'alcalde ha de ser el cap de la llista més votada. En base a això, trobarà sempre a CiU. Som gent clara i transparent.

El programa electoral

- Creació de llocs de treball en tots els àmbits: industrial, comercial i turístic.
- Potenciació i millora de serveis.
- Millora de la seguretat.
- Reducció de la despesa i dels impostos.
- Un Ajuntament proper i participatiu, que esperoni la iniciativa privada.

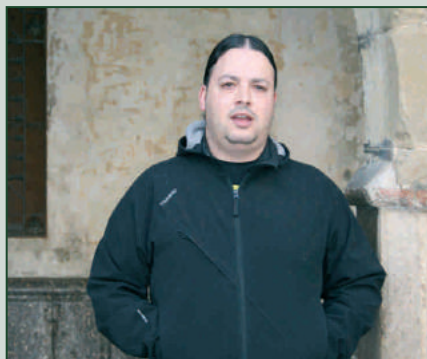
Amb qui se n'aniria abans a prendre una cervesa, dels altres quatre candidats? No bec cervesa, però no tindria cap problema amb anar a fer un café amb cap dels quatre.

Quin és el seu lloc preferit de Sant Joan? No s'hi val a dir que és l'Ajuntament i, en concret, el despatx de l'alcaldia. La carretera d'Olot, que és on vaig a caminar els caps de setmana. A part de gaudir de la natura, hi trobes molta gent.

Com s'hi porta amb les noves tecnologies (facebook, twitter...), cada vegada més presents en la relació entre polítics i ciutadans? Tinc de tot, i ho faig servir a nivell professional. Però en la campanya no ens hi obsessionarem. Hem de ser propers i tenir contacte de tu a tu.

Si seguim la progressió dels últims anys, en els pròxims quatre anys Campdevàrol superarà Sant Joan en nombre d'habitants. Això és mal senyal, és irrellevant o és, simplement, un cop en el nostre orgull? És un cop per a l'orgull, que és important en l'ADN santjoaní. Però s'ha de relativitzar: la distància de Sant Joan i Campdevàrol amb Ripoll no és la mateixa. I durant molt temps, ells han tingut el cost del sòl i l'habitatge més assequible. Hem de crear llocs de treball, fer venir gent de fora i tenir habitatge a bon preu.

Som a l'Any Maragall. És capaç de continuar recitant aquest poema? "Topant de cap en una i altra soca..." Vint anys enrere, m'ho sabia de memòria...

Pere Villanueva

Candidat a l'alcaldia per Candidatura d'Unitat Popular (CUP)

Pere Villanueva i Costa té 35 anys, i és botiguer. A les últimes eleccions, va encapçalar la llista de la CUP (Candidatures d'Unitat Popular) que es presentava per primera vegada a unes eleccions municipals de Sant Joan. Per pocs vots, no van obtenir un regidor. Aquesta vegada hi tornen amb l'objectiu d'entrar a l'Ajuntament.

Quin és el seu objectiu de cara a les properes eleccions municipals? Entrar amb força a l'Ajuntament, trencar amb 8 anys de majories absolutes i treballar amb constància i il·lusió pel poble.

En cas que fos necessari amb qui veu una possible entesa? En principi amb ningú, però també s'han de veure els resultats, no crec que sigui bo especular sense saber-los. Crec que ha de governar el partit amb més vots, i entre tots consensuar polítiques que ens ajudin a avançar com a poble i com a persones. Tots els punts del programa són importants, per això hi són.

La CUP va estar a punt d'entrar a l'ajuntament després d'obtenir un 5,65% dels vots dels sant joanins però durant aquests 4 anys no se n'ha sabut massa res. Què s'ha fet des del partit?
No entrar per 12 vots va ser un

cop dur. Treballar des de fora l'Ajuntament és molt complicat i més amb majoria absoluta, ens hem dedicat més a treballar de portes endins.

En aquest mandat que s'acaba, s'han pogut fer obres perquè encara arribaven recursos d'altres administracions, com el Pla de Barris. Vénen quatre anys més complicats en que s'haurà d'afluixar molt el ritme? Hem de fer anar la imaginació, i treure recursos d'on sigui. Però també cal valorar molt bé els projectes a tirar endavant, depenent del pressupost que es tingui.

Els pròxims quatre anys, es podrà començar a desenvolupar el POUM, que preveu, per exemple, la urbanització de La Torre. Quina és la postura de la CUP respecte a aquest tema?
Creiem que és una bogeria, aquest POUM és del segle XX. No volem que destrossin planes fèrtils com les de La Torre o les del Coll. Abans de començar a construir de nou, s'ha d'omplir el que està buit. Apostem per un equilibri amb el territori i pel decreixement.

Però el poble bé ha de preveure alguna zona de

creixement per al futur. Hi ha alternatives viables a La Torre? No necessàriament, els últims anys hem crescut molt i en canvi disminueixen els habitants, alguna cosa no quadra. Hem d'anar cap a un model més sostenible a tots els nivells.

La realitat ens diu que hi ha molts joves de Sant Joan que no troben feina al poble i han de sortir fora a buscar-la. Què es pot fer, al vostre entendre, per crear al poble nous llocs de treball? Hem d'afavorir la recuperació econòmica, lluitar contra l'atur i la precarietat laboral. Alhora també s'ha d'incentivar els emprenedors i les petites empreses, i finalment buscar alternatives a l'actual model econòmic.

Quina importància li doneu al projecte industrial de la Colònia Llaudet, en aquest sentit? Aquesta era una promesa de l'alcalde i en quatre anys no s'hi ha fet res... Ara és molt complicat, però s'ha d'apostar per coses noves, per exemple es podria crear un parc energètic i atraure empreses del sector de les energies renovables al nostre polígon.

I als del nou CAP i de l'edifici de l'Institut-Escola? Són tots dos necessaris en aquests

propers anys? Els dos són projectes necessaris i millorables, però crec que ni un ni l'altre s'han de fer en un edifici nou. El CAP es pot ampliar on és i sobre l'Institut-Escola és millor destinar recursos a l'actual edifici. El que si reclamem és un CAP obert les 24 hores i un Institut-Escola a l'alçada de les circumstàncies.

Quin plantejament de futur teniu per a la Fundació

Emma? Potenciar-la al màxim, el tema de la tercera edat és molt important i cada vegada més degut a l'envelliment de la població. Un cop s'acabi la rehabilitació de la Colònia Espona, s'han d'incrementar les places degut a la llista d'espera. I dotar la residència i els pisos de la Colònia de tots els serveis necessaris.

En cas que la CUP tingués la possibilitat de pactar amb

altres grups per configurar una majoria estable a l'Ajuntament, amb quins socis preferiríeu treballar? I quins serien els punts irrenunciabls del vostre programa? Com ja he dit abans en principi amb ningú, no crec que sigui b0 especular sense saber els resultats. Crec que tots els punts del programa són importants i no n'hi ha d'irrenunciabls, per aix0 hi són.

La CUP, aquí i arreu, es presenta com una alternativa als partits "tradicionals". En què es notaria la diferència en la manera de governar i de treballar dins de l'Ajuntament? Un dels punts bàsics de la CUP és la participació ciutadana, volem que els vilatans s'impliquin d'una forma oberta i desacomplexada en la política municipal. Estem fent un programa transformador, i volem trencar el model actual de fer política.

El programa electoral

- Fomentar la democràcia participativa i la transparència dels processos de decisió.
- Crear polítiques socials avançades.
- Per un desenvolupament econòmic i territorial realment sostenible.
- Revitalització de la vila, dinamitzant el teixit associatiu.
- Revisar el Pla General i adaptar-lo a la realitat.
- Fomentar les energies renovables en els equipaments públics.
- Potenciar la pagesia i el cooperativisme.
- Promoure la diversitat cultural, facilitant el coneixement i la comunicació.
- Xarxa d'internet lliure i gratuït per tothom (xarxa guifi.net).

Amb qui aniria abans prendre's una cervesa? (dels altres quatre candidats)
Amb qualsevol.

Quin és el seu lloc preferit de Sant Joan? No s'hi val a dir que és l'Ajuntament i, en concret, el despatx de l'alcaldia...
M'agrada molt la zona de la Plaça Clavé, que és on visc i la zona de la Plaça Major que és on treballo. Però prefereixo caminar i passejar per les zones no edificades i especialment on tinc el meu hort.

Facebook, twitter, bloc... com es porta amb les noves tecnologies? M'hi porto bé i crec que seran importants en el futur, però de moment només tinc facebook.

En els pròxims 4 anys, Campdevàrol superarà Sant Joan en nombre d'habitants. Un símptoma que no anem bé, una dada sense importància o, simplement, un cop en el nostre orgull?
Que no anem bé és segur, però esperem que no segueixi així i que seguim com a segon poble de la comarca. Ens hi hem de posar tots i anar a per totes!

Som a l'Any Maragall... pot continuar recitant? "Topant de cap en una i altra soca..."
La vaig aprendre a l'escola i encara la recordo: "... avançant d'esma pel camí de l'aigua, se'n ve la vaca tota sola. És cega. D'un cop de roc llançat amb massa traça, el vailet va buidar-li un ull, i en l'altre se li ha posat un tel: la vaca és cega".

Pau Romero

Candidat a l'alcaldia pel Partit Popular (PP)

Pau Romero té 42 anys i és criador de cavalls de raça àrab. Fa un any i mig que viu a Sant Joan. La seva història amb la política és nova però assegura que sempre li ha agradat.

Quin és el seu objectiu en aquestes eleccions? Entrar al consistori i, si pot ser, forçar l'alternativa.

Amb quines altres forces pactaria en cas que fos necessari? Amb les que facin les coses amb coherència i responsabilitat

Venen 4 anys molt complicats, en què reduiria despeses vostè? En tot el que sigui necessari.

Desplegaria algunes de les actuacions previstes al pla general? Ara no, i si ho fes tinc molt clar el que no faria el PP: una altra "xapussa" com la Coromina del Bac. Nosaltres parlariem amb els propietaris i estudiariem a fons la necessitat o no, pel bé del poble.

Quina importància té per vostè el projecte de la colònia Llaudet? Què faria per aconseguir que s'hi instal·lessin empreses? Hem d'atraure empreses per la creació de llocs de treball. Això passa per donar-los facilitats i per negociar amb totes elles que és el que estic disposat a fer jo.

Les retallades que aplica el Govern obligaran a replantejar projectes de l'anterior equip de govern com el nou CAP o el futur edifici de l'institut-escola. Són preocupacions seves també o no? Clar que ho són.

Té algun plantejament per la Fundació Emma? Seguir treballant perquè funcioni bé.

La llar d'infants és suficient per a les necessitats de Sant Joan o caldrà ampliar-la? Mai és suficient, s'ha d'estudiar el tema amb profunditat.

S'ha de seguir actuant a la Vila Vella o les actuacions que s'han fet són suficients per evitar el seu deteriorament? El mateix que la resposta anterior, mai és suficient.

El programa electoral

- Donar facilitats a les empreses per crear més llocs de treball.
- Abaixar els impostos.
- Potenciar el turisme .
- Potenciar activitats per a joves i donar més ajuts als clubs esportius de Sant Joan.
- Crear un circuit municipal de trial cross fix amb cara i ulls, per què la gent del poble pugui gaudir-lo, i que la gent de fora vingui a entrenar i així generar riquesa pel poble.
- Crear un recinte firal.
- Vetllar per la seguretat al poble.
- Donar més ajuts als pagesos.

Amb quin dels altres candidats aniria abans a prendre una cervesa? Amb tots sempre i quan no es facin servir diners de l'ajuntament.

Quin és el seu lloc preferit de Sant Joan? No tinc lloc preferit, m'encanta Sant Joan i per això hi he vingut a viure tot i que vull que sigui encara millor.

Facebook, twitter, bloc... com es porta amb les noves tecnologies? Tinc facebook i web. Avui en dia és imprescindible.

Si seguim la progressió dels últims anys, en els pròxims quatre anys Campdevàrol superarà Sant Joan en nombre d'habitants. Això és mal senyal, és irrellevant o és, simplement, un cop en el nostre orgull? És un símptoma de que no anem bé.

Som a l'Any Maragall. És capaç de continuar recitant aquest poema? "Topant de cap en una i altra soca..."
No, no sóc capaç. Sé que està a la font del Covilar però no me la sé.

Notícies locals

Remodelació dels carrers Parassols i Pi, Jaume Nunó i Ferrer Olzina

Ja s'han iniciat les obres de remodelació d'aquests tres carrers de la Vila Vella. Les obres consistiran en la millora de la xarxa de clavegueram (substituint les antigues mines per tubs de plàstic), el canvi del paviment i el soterrament dels serveis aeris d'enllumenat públic, telefonia i electricitat. Seguint el criteri establert en el Pla Director de la Vila Vella el nou paviment combinarà la llamborda amb peces de Sant Vicenç. Amb aquesta actuació, tots els carrers que desemboquen a la Plaça Major hauran estat remodelats en els darrers anys.

Substitució de la coberta del pavelló

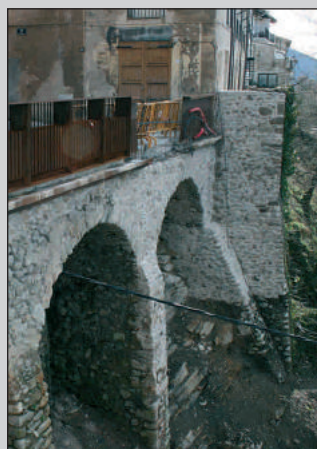
Ja s'han iniciat les obres de substitució de la coberta del pavelló, que al marge de presentar greus problemes d'impermeabilització estava feta amb uralita, un material contaminant. Aquestes obres serviran

per dotar de major lluminositat l'interior del pavelló, ja que la coberta tindrà obertures de vidre, i per millorar l'acústica del recinte i la seva insonorització, recollint una antiga demanda dels veïns de la zona que es queixaven del soroll que sentien quan hi havia espectacles al pavelló. També s'aprofitarà l'obra per pintar les parets i canviar els sòcols que envolten la pista.

Enderroc del transformador elèctric i millora de les arcades

El passat mes de gener es van dur a terme les obres d'enderroc d'aquest transformador de més de 55 anys d'antiguitat propietat de la companyia elèctrica LERSA. Aquesta edificació s'havia convertit en un dels elements que més caracteritzaven la façana de la Vila Vella per aquells que entraven al municipi provinents de Ripoll. S'ha aprofitat l'obra per arranjar les arcades existents que, tot i ser de notable bellesa, quedaven tapades pel transformador. Es tracta d'un primer pas per embellir la primera imatge que s'emporten els visitants del nostre centre històric.

Aparcament de la Coromina del Bac

S'han iniciat les obres de construcció d'un aparcament amb capacitat per a 22 vehicles a l'Avinguda del Covilar, a l'entrada nord del municipi. Aquesta actuació suposarà no només la creació d'aquestes places d'aparcament, sinó també la millora de l'enllumenat de la zona, l'enjardinament de l'entorn i la col·locació d'una estàtua cedida pel govern mexicà a la població de Sant Joan amb motiu del 150 aniversari de la independència del país asteca. Aquestes obres culminaran el procés d'arranjament d'aquest sector, que ha tingut diferents fases: el trasllat del magatzem de la brigada municipal, l'arranjament del vial del polígon industrial i l'enderroc de l'antiga àrea d'aportació.

Santjoanins a l'estranger: Ferran Prat i Escudé

Jordi Vilarrodà

Edat, lloc de residència actual, titulació i ocupació professional en aquest moment. Quants anys fa que ets fora de Sant Joan?

Tinc 40 anys, visc a San Diego i sóc enginyer titulat per l'Institut Químic de Sarrià, Doctorat en Química a l'UCLA i Doctor en Lleis per la Universitat de San Diego.

Actualment sóc el gerent de la unitat de negocis d'Oncologia i també de la unitat de negocis de Salut Femenina. Vaig marxar de Catalunya fa 16 anys.

En el teu cas, vas marxar per motius d'estudis, inicialment. Per què a Califòrnia, i què hi anaves a estudiar?

La idea era obtenir un títol americà. Tenia dues opcions: fer un màster de negocis (el famós MBA) que me l'havia de pagar jo, o un doctorat de química que me'l pagava la universitat. El tema de la química no em va interessar, però considerant l'aspecte econòmic, evidentment, l'elecció era fàcil! Llavors podia anar a cursar-lo a Rochester, a prop de Nova York, o a Los Angeles. A Rochester arriben als 20 sota zero durant l'hivern, i es una ciutat de mala mort sense cap mena d'entreteniment. UCLA està entre Beverly Hills i Bel Air, sempre està entre 15 i 25 graus – fins i tot a

l'estiu poques vegades passa de 30 –, i hi fa sol uns 300 dies a l'any: l'elecció també era fàcil!

En aquell moment pensaves en la possibilitat de quedar-te als Estats Units o que seria només una estada temporal?

No ho acabava de tenir clar, i com que no havia de decidir-ho en aquell moment, doncs vaig pensar que ja ho decidiria quan fos l'hora. Em vaig enamorar de Los Angeles i dels Estats Units de seguida que vaig arribar, i després d'unes quantes setmanes ja vaig veure que m'hi voldria quedar. La meva mare em diu que ella ja sabia que no tornaria des del primer moment que li vaig dir que potser aniria a Califòrnia.

Què va fer que et quedessis, les oportunitats professionals? En aquest cas, doncs, és cert allò que els Estats Units són una terra d'oportunitats?

La gran diferència és que a Europa – i a Espanya en particular –, o ets un dels caps d'una empresa molt gran com la Telefònica, o la cosa esta crua. També si estàs en el camp de la recerca o de la producció, a Espanya paguen malament, encara que estiguis en una posició directiva. Bàsicament, només paguen bé a la gent que remena els diners. Als Estats Units, si fas molt bé una cosa en particular, sigui el que sigui, t'ho recompensen. Un altre motiu molt important és que les grans empreses europees contracten

persones en dues categories: persones que estan “destinades” a ser directius i, per altra banda, tota la resta. Si et contracten a la primera categoria, fantàstic, la vida t’anirà bé, però si contracten a la segona, malament. Ja pots fer un treball excepcional, que mai et consideraran vàlid per a una posició directiva, facis el que facis. És una injustícia que m’irrita profundament. Com que tinc accent de pagès – que encara conservo –, em vesteixo força malament i no sóc el més agraciad en tema de fisonomies, jo estava segur que em contractarien per la segona categoria, i em costaria molt avançar professionalment. Evidentment, als Estats Units es fan moltes animalades, però el tema laboral el tenen molt més ben solucionat.

Vas tenir problemes d'adaptació a la forma de vida, la cultura o la forma de treballar dels americans?

La cultura laboral és clarament millor als Estats Units. No hi ha la jerarquia quasi militar que tenim a Europa. Es treballa fort, però eficientment. Culturalment em sembla que la vida a Catalunya es infinitament millor que als Estats Units: es menja millor, tenim les nostres tertúlies, molts més concerts, el millor club de futbol del món... ens ho passem millor!

La visió que tenim des d'aquí dels Estats Units, creus que està distorsionada per tòpics o prejudicis? I els californians, què en saben de Catalunya?

Els Estats Units són molt grans. Hi ha llocs com Califòrnia on s’hi està fantàsticament, però també hi ha llocs com Oklahoma on no hi penso posar mai els peus. He

d’agrair-ho al meu pare, que em va dir des de petit que els Estats Units no era el dimoni forquilla que ens pinten a la televisió. Tenen coses dolentes, però també en tenen de bones. Els californians són persones excepcionals: educades, amables, generoses... i molts coneixen Catalunya. Quedaries fred de quantes vegades m’han dit: “Oh! Ets de Barcelona? Així deus parlar català, no?”. Moltíssima gent ha anat a Barcelona, i els encanta. És que és una ciutat excepcional!

La feina també t'ha portat a altres països (Anglaterra, Brasil...) però sempre amb retorn als Estats Units. És on t'has trobat millor?

La vida es molt fàcil aquí. Al Brasil, la vida es difícil: és violent, els embussos de trànsit són llegendaris... En quant als anglesos, com menys en parlem, millor. Quin personal!

Vius a l'estat dels EUA que sempre hem vist com un exemple de terra d'emprenedors, que associem amb Silicon Valley i Hollywood... però darrerament sou notícia per la fallida econòmica de l'administració. Com veus el futur de Califòrnia?

Malament. Ens estan cosint a impostos. A Califòrnia paguem aproximadament un 25% més impostos que si visquéssim a Texas, per exemple. I l’estat encara perd diners desesperadament, no sabem en què se’ls gasten. Arriba un moment que la gent diu “prou”, agafa les maletes i se’n va a Dallas o a Miami. Encara no hem arribat a aquest moment, però no n’estem massa lluny.

Els teus fills sabran parlar català?

Em sap moltíssim greu, però molt probablement no... La meva dona es brasilerera i jo evidentment no els parlo en espanyol, amb la qual cosa tindran l’anglès, el portuguès, i probablement aprendran l’espanyol a l’escola. Si la meva dona fos catalana, potser hauria funcionat. Però amb aquestes circumstàncies...

La tornada a Catalunya la veus ja com impossible? Amb quina freqüència véns a Sant Joan i què enyores més del poble?

Tornar ho veig extremadament difícil. Estic al camp de la biotecnologia, on hi ha molt poques oportunitats a Catalunya. Malauradament vinc molt poc a Sant Joan. Qualsevol persona que hagi posat una criatura de tres o quatre anys en un avió durant catorze hores pot saber que viatjar des de Califòrnia a Barcelona és una pallissa. I quan les criatures arriben volen dormir quan a Catalunya és de dia. Un drama. Com que només tenim dues setmanes de vacances a l’any, passar-les sense dormir es problemàtic. El fet de no poder venir a Sant Joan fa que l’enyori mes... Si hagués de mencionar l’aspecte que enyoro més, probablement seria la Festa Major. Es una ocasió molt especial, on el temps que passes amb la família i els amics pren un caire diferent. El poble adquireix una energia especial. Tothom es troba a l’envelat i als bars, i hi ha un ambient de companyonia i alegria al qual no dones importància fins que un dia ja no el tens.

Els nous santjoanins:

Margrith Broger Raschler

Joan Basagañas

Aquells que creuen que els suïssos són gent seriosa, pausada i avorrida segur que no coneixen la Margrith. Potser és perquè la seva mare és d'Illinois (EUA), però el cas és

que la Margrith és la hiperactivitat i l'alegria personificades.

Va néixer fa 66 anys a Appenzell, una localitat de 15.000 habitants situada vora la frontera amb Àustria, coneguda pels seus formatges i brodatos tot i que la gent que s'hi apropa ho fa per gaudir d'unes de les millors pistes d'esquí d'Europa.

Després de viure temporades a Suïssa i als EUA, l'any 1966 va venir a Catalunya a estudiar castellà a la Universitat de Barcelona. Al nostre país ha viscut a localitats tant diferents com Barcelona, Castelldefels o Beget abans de venir a Sant Joan per motius de feina. Va treballar al departament d'exportació d'Embotits Monts i a Traduccions Caballeria com a intèrpret i traductora, ja que aquesta és la seva formació. Actualment dona classes d'anglès a joves i no tant joves, i d'informàtica als jubilats del poble que s'apropen a les noves tecnologies. Tot i que el seu fort són les llengües - en parla

més de cinc - s'activa tant quan entra al Casal Jaume Nunó, que fins i tot és capaç de convertir-se en una de les cuineres del menú del Cap d'Any que van gaudir els que van sopar al Palmàs.

Quan va arribar al nostre poble el que menys li va agradar van ser les males comunicacions amb transport públic, aleshores existents (tot i que reconeix que darrerament han millorat notablement). I el que més li va agradar de Sant Joan, a banda de la gastronomia, és que la gent es coneix i es preocupen els uns dels altres.

Tot i que no pensa moure's de Sant Joan, admet que enyora la netedat de Suïssa i que allà tot funciona correctament, i dels Estats Units, les condicions existents perquè les persones valuoses puguin prosperar.

Tenim entre nosaltres una dona tot terreny, mare de quatre nois i filla d'un destacat ex polític suís, el nom del qual no ha volgut desvetllar. Cuidem-la molt...

Nous comerços

Cafeteria de l'Abadia

Al Palau de l'Abadia trobareu una acollidora cafeteria, regentada per en Josep, una persona inquieta i divertida que, a més de fer-vos gaudir d'un bon cafè, us farà passar una estona agradable. Compta amb una interessant programació cultural els caps de setmana i una fantàstica terrassa a l'estiu.

Salut i estètica Punt de Lum

La propietària d'aquest centre de salut i estètica és la Mariví, que entre altres titulacions té la de quiromassatgista i kinesiòloga. En aquest centre ubicat al carrer Arxiver Mossèn Masdeu podreu rebre massatges per superar contractures i lumbàlgies, d'aprimament, tractaments de reflexologia podal, remeis florals de bach, d'hitotermia, de reiki i de sanergia. Els més agosarats podran assistir a sessions de tarot o fer-se un tatuatge.

Saló de bellesa i salut Abadessa

A la mateixa Avinguda Comte Guifré hi ha aquest saló que combina massatges (es recomana provar els ayurvèdics) i tractaments facials per pells amb problemes a càrrec de la Montse. Amb la Sílvia trobareu una perruqueria especialitzada en color (de tot tipus) i en tractaments per anomalies del cuir cabellut: caiguda, grassa, descamació...

Roba i complements Draps

La Montse us ofereix roba i complements per a dones de totes les edats i de totes les talles, tant per les que prefereixen les tendències clàssiques com per aquelles que són més modernes. Ah! I la roba que es ven és del país, fabricada al Vallès Occidental. Trobareu aquesta botiga a l'Avinguda Comte Guifré.

A large group of young chicks in a brooder, illuminated by a warm red light. The chicks are densely packed, and the overall atmosphere is cozy and nurturing.

Cal Nanot

un nou proiecte
empresarial

Redacció

L'Eduard del Valle i la Marta Cortés són dos barcelonins que van aterrar a Sant Joan, atrets pel seu paisatge, procedents de Tàrrrega amb l'idea d'iniciar un projecte empresarial que permetés viure a pagès, treballar en el sector de l'avicultura ecològica i compaginar sense maldecaps vida familiar i laboral.

Van enamorar-se de Cal Martíé, una masia situada camí de sant Pau de Segúries, que havia sigut una granja d'engreix de porc. Els seus propietaris, en Joan Roqué i la Rosita, ja jubilats havien baixat a viure al poble, ja que tenien ganes de gaudir del major confort que proporciona el dia a dia a Sant Joan. L' Edu i la Marta van presentar el projecte que tenien d'empresa ecològica als propietaris i ells van donar l'aprovació i la possibilitat de llogar

**L'actual granja pot
arribar a acollir
fins a 1.000 pollastres**

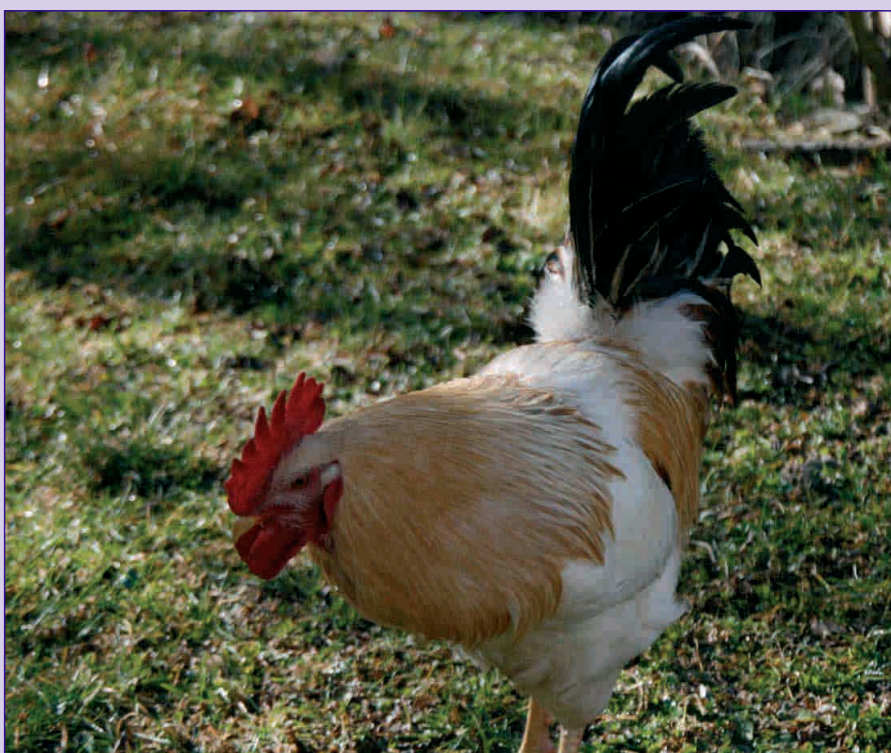
la finca i posar en marxa l'empresa.... el somni.

Després de mesos sol·licitant permisos i realitzant inversions (i més que se n'han de fer, com per exemple, l'escorxador propi que els evitarà haver de sacrificar els pollastres al Berguedà), el passat 15 de novembre arribaven a Cal Martíé els primers 300 pollets. Aquests seran engreixats durant 100 dies (en les granges convencionals ho són durant entre 20 i 30 dies) amb cereals ecològics certificats, res de transgènics. No

utilitzen cap mena de medicament agressiu ni hormones .

I si tot va bé, a partir del 10 de febrer els pollastres seran comercialitzats. La comercialització es farà a través de quatre vies: cooperatives de consum, cistelles ecològiques, particulars del Ripollès i la Garrotxa i de la distribuïdora Pirinat per aquells que visquin fora d'aquestes dues comarques.

Més informació a
www.calnanot.cat

Can Passolas, les millors botifarres del món

Montse Rius

Josep Monells, fins ara al front de la carnisseria de Can Passolas, s'ha jubilat. Ara que es troba bé, diu, ho aprofitarà perquè mai se sap què pot passar...

Ha deixat taulell, ganivets i obrador i ho ha canviat pel taulell de la natura, caçar, pescar, anar a buscar bolets, maduixes, pinyes, mores.. i, de tant en tant, viatjar.

Va néixer a Sant Joan de les Abadesses l'any 1948, un 18 de setembre, a punt d'encetar la tardor. Va estudiar batxillerat als Salesians de Ripoll i, als 16 anys, va decidir incorporar-se a la botiga-carnisseria-fonda (*drugstore* que en diu ell, tot rient) que havien obert els seus pares. Si es volia escapolir d'estudiar no ho va aconseguir del tot, perquè fer de

carnisser és un ofici que requereix tècnica i, per tant, estudi. Va anar a aprendre primer a Olot i després a Platja d'Aro. Els carnisseres en saben un munt d'anatomia, per això, diu, quan va al metge sap molt bé on localitzar el mal.

Confessa que li ha agradat ser carnisser però "no ben bé del tot" i el que més li agradava era el tracte amb la gent, fer-la petar, escoltar xafarderies... en definitiva, fer de psicòleg... També li agradava molt treballar a l'obrador, fer les botifarres, les llonganisses...és un art, tot i que ell diu que no és cap secret fer-ho bé i bo.

Parla d'aprendre l'ofici, és difícil tallar carn?

Sí que ho és, bé, se n'ha de saber. Avui és més fàcil amb les serres mecàniques, però el xai especialment, perquè si no el saps

tallar prou bé hi trobaràs esquerdills per tot arreu, amb la serra no, i de la mateixa mida i amb l'os net, per mi la serra ha estat un gran invent.

Però hi ha gent que té molta mania que tallin la carn amb la serra, diuen que perd...

Doncs a mi em sembla que no, de gust no, potser tallada a mà es conserva més. Però si és cert, no gaire més que tallada amb serra.

L'escorxador, n'hi havia un a Sant Joan, avui és a Ripoll i és comarcal

Abans els carnisseres anàvem a l'escorxador i matàvem nosaltres, compràvem el bestiar, el portàvem allà i el matàvem, cadascú el seu, però ens ajudàvem molt. Compràvem a pagès, abans n'hi havia més de pagesos, avui ja en

“Sí, avui tot és ecològic, però jo no hi crec massa...”

queden pocs o cap, avui hi ha granges i és diferent. Per exemple, anàvem a buscar un vedell a pagès a peu... Fins i tot nosaltres havíem criat xais, mamets que se'n diuen, acabats de desmamar, els teníem en una casa de pagès i a l'estació, al costat de can Peret, en un tancat, i els engreixàvem amb pinso. Abans els carnissers de Sant Joan s'ajuntaven i compraven un ramat de 100 o 150 caps, pagaven un pastor que l'atalaiava, però tot

això jo ho vaig veure de molt jove. A Sant Joan ara mateix no n'hi ha cap que criï un ramat, a Surroca em sembla que n'hi ha dos, can Picola i Miquelet.

I un cop morts?

Un cop morts els agafàvem amb un carro que l'Ajuntament ens llogava tirat per un cavall o una euga i el portàvem a la botiga. Més tard va ser un tractor amb remolc i ara ja la porten directament de l'escorxador amb furgoneta. Ara només hem d'encarregar i pagar.

Ha canviat la manera de matar els animals?

No gaire, bé sí..., abans ho fèiem amb una mica de canibalisme, s'havien d'estossar, per exemple els vedells, i amb un mall els “anestesiàvem” i després els degollàvem. Ara no, l'animal no pateix tant, també és perillós no adormir-los bé perquè a l'hora de degollar-los poden provar d'escapar-se i fer-te mal. Als xais no, els degollàvem directament.

Vedella ecològica, un terme que avui veiem molt, però fa anys...

Sí, avui tot és ecològic, però jo no hi crec massa... als papers tot és ecològic, els animals estan molt ben documentats, però a l'hora de la veritat... no ho arribes a saber mai. Jo no hi crec.

Ha canviat la manera de comprar de la gent?

Sí, abans es comprava cada dia, un tall, o dos, o no es comprava, avui la gent compra per la setmana.

I potser es menja més carn...

De xai no, potser un 70% menys que abans, no sé perquè, potser perquè és una mica car, o perquè la gent se n'ha desacostumat, i a la mainada no n'hi ha cap que li agradi. A més, ara tampoc es poden fer costellades a fora, abans les famílies anaven a Sant Antoni, al riu, a la muntanya a fer costellades, avui ja no. Sempre se n'ha venut de carn a Sant Joan, abans hi havia moltes fàbriques, la gent treballava i es guanyava bé la vida, però no menjaven bistec cada dia, es menjava més porc i moltes lligums.

En ocasió de l'Any Maragall

Marcel Miquel Fageda

Durant la presentació del Cicle de Representacions del Cicle del Comte Arnau de l'any 2006, que va tenir lloc a la Casa-Arxiu Maragall de Barcelona, Glòria Casals sorprenia a l'audiència amb la lectura, en primícia, d'algunes cartes inèdites de Joan Maragall escrites des de Sant Joan. Aquestes cartes havien quedat excloses de la seva publicació a les Obres Completes perquè en el seu moment es va considerar que tractaven temes personals. En realitat, presentaven un Maragall jove, trencador, vitalista com el seu primer comte Arnau, una imatge que no encaixava massa amb la figura "espiritualitzada" dels darrers anys de la seva vida. Entre aquesta correspondència, una carta de 1884 que el poeta adreça al seu amic J.M. Lloret, al qual confessa: "*Aquel día acababa de llegar de San Juan de donde partí a pesar mío porque estaba enamorado de una muchacha que a mi modo de entender correspondía a mi amor*".

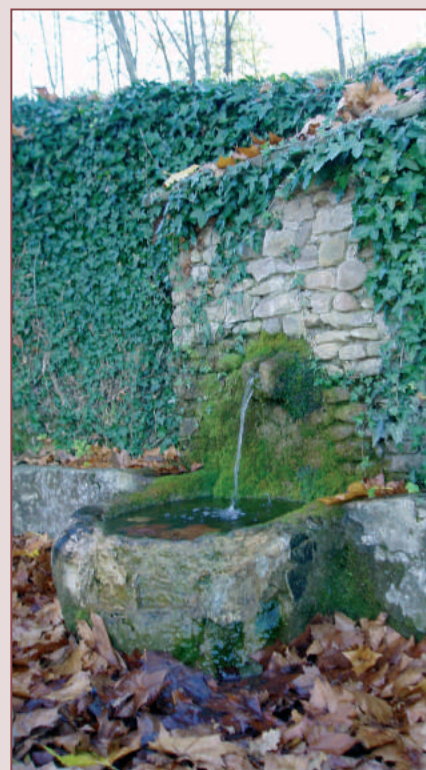
Anecdòtic, sens dubte, com potser es podria considerar fredament el fet que Maragall passés només cinc estius a Sant Joan, com en passà molts altres en tants altres llocs que solia freqüentar la burgesia barcelonina de l'època, però el cert és que Sant Joan influí

directament en la creació de part de la seva obra.

Sant Joan en l'obra de Maragall

En primer lloc, *La vaca cega* - segurament el poema més conegut de Maragall - neix d'un episodi estiuenç santjoaní. Si Maragall no hagués passat aquell agost a Sant Joan, si no hagués decidit anar amb tota la família al Covilar, si no hagués aparegut aquella vaca, *la Bonica*, cega pel cop de roc llançat amb massa traça per en Janot de Can Pau Llebre, la literatura catalana hagués perdut una de les seves joies.

El poema *El comte Arnau*, escrit en tres parts corresponents a tres estadis ben diferenciats de la seva vida i pensament, s'inspira directament en la llegenda i el paisatge de Sant Joan. La figura del comte malèfic, que va perseguir durant anys el poeta, també apareix en una prosa escrita el 1898, *Cercant el comte Arnau*. Ens narra un episodi deliciós que situa al Palau de l'Abadia. Maragall arriba a la conclusió que queda ben poc a Sant Joan d'aquell fons mític que ell encara hi pensava trobar: "*allò, d'ençà que hi va el tren i hi ha una fàbrica, es va tornant com un arrabal de Barcelona*". Ell, però, no defalleix en el seu intent: el vell Fajula, que sabia encara contalles d'aquelles, havia mort, però al poeta encara li sembla veure "*una reculada de*

segles" en els ulls de l'Agustí, un noi innocent, que a penes sabia parlar, però entranyable.

També escrigué els *Goigs de la Mare de Déu de Núria* a la nostra vila. L'any de la seva mort, el 1911, es comprometé a escriure un article a la premsa sobre el monestir de Sant Joan en el marc de la campanya per a la restauració del monestir. No hem d'oblidar la gran influència que exercia Maragall des de la seva tribuna pública a la premsa barcelonina. La seva salut, ja precària, impedí que aquest article veiés la llum.

Sant Joan i el record del poeta
Joan Maragall sempre ha ocupat un racó en els cors dels

santjoanins. La seva família per part de mare, els Gorina, tenia casa a Sant Joan, i aquesta vinculació l'havia portat a la nostra vila. Algunes de les seves filles seguien venint sovint a estiuejar a Sant Joan pel cap baix fins ben entrada la dècada dels setanta. D'altra banda, els santjoanins sempre han volgut reconèixer aquesta vinculació amb una de les figures cabdals de la literatura catalana. Quan es pogué demostrar que *La vaca cega* fou escrita a Sant Joan -Senillers li disputava aquest honor-, Joan Danés va impulsar una comissió a través del Foment de Lectura per erigir un monument-homenatge al Covilar coincidint amb el 25è aniversari del traspàs del poeta. L'homenatge havia de tenir caràcter nacional, però l'esclat de la guerra civil ho impedí. El monument hagué d'esperar fins el 1960, quan, en ocasió del centenari del naixement del poeta, es col·locà el monòlit a la font. En aquest cas, l'homenatge fou una iniciativa conjunta de l'entitat cultural "l'Avet del Monestir" i l'Acadèmia de la Llengua Catalana" de la Congregació Mariana dels Jesuïtes de Barcelona. El pare Joan B. Bertran havia preparat el terreny anys abans amb un article en el qual descobria al vailet que havia buidat l'ull a la vaca. Els actes, amb presència de la família Maragall, consistiren en un acte a la Font del Covilar, on es descobrí el monòlit, sardanes relacionades amb Maragall i una vetllada poètico-literària. Foren un actes d'expressió catalanista malgrat les limitacions de l'època. Cal assenyalar que aprofitant aquest acte s'inicià una campanya clandestina amb diverses pintades reivindicatives a favor de Jordi

Pujol, empresonat arran dels fets del Palau.

El 1973 es col·locà una placa a la casa del carrer major on Maragall escrigué "*La vaca cega*", poema del qual el 1993 s'esdevingué el centenari. Aquesta efemèride fou també motiu de commemoració: una ruta literària pels escenaris maragallians, l'edició d'un matasegells commemoratiu, o el programa de festa major dedicat a l'esdeveniment conformaren els actes. Fou en motiu d'aquesta celebració que el SAT posà en escena per primer cop "*El comte Arnau*" de Joan Maragall als claustres del monestir, germen del que un anys després esdevindria el cicle de representacions que tants cops ha refermat el lligam de la vila amb el poeta. No podem passar per alt que els actes del centenari quedaren enterbolits en els dies següents per la polèmica generada arran de les paraules d'un dels oradors sobre Pasqual Maragall, nét del poeta i en aquells moments alcalde de Barcelona.

L'any Maragall (1910-1911)

I així arribem als nostres dies. La Institució de les Lletres Catalanes va decidir proclamar el bienni 2010-2011 com a any Maragall, en commemoració dels 150 anys del naixement del poeta i el centenari de la seva mort. Són molts els actes que s'han programat a tot Catalunya, i en especial a aquelles localitats amb les quals el poeta va tenir més relació. Sant Joan, òbviament, no en podia quedar al marge i ha programat diverses activitats. Els actes van iniciar-se el 9 d'octubre amb la representació de "*Com si entrés en una pàtria*", un espectacle de gran qualitat sobre textos de Maragall interpretat pels actors

Mireia Chalamanch i Oriol Genís. El 15 de desembre fou inaugurat un bust de Joan Maragall que des d'ara presidirà el claustre del Palau de l'Abadia, aquell indret on ell havia situat un dels seus textos. L'acte comptà amb la presència del Conseller d'Educació i nét del poeta, Ernest Maragall. Nois i noies de l'Institut-Escola de la vila hi llegiren textos de Maragall.

Una exposició sobre la vinculació de Maragall amb Sant Joan, la confecció d'una ruta literària complementaran els actes, que també viuran un moment culminant en el Cicle del comte Arnau, que aquest any tindrà un accent maragallià més destacat, amb l'estrena o preestrena d'espectacles de gran nivell.

Maragall i Sant Joan són ara més a prop. Durant aquests dos anys els focus estaran posats sobre la figura i l'obra maragallianes: caldrà aprofitar aquesta commemoració per a conèixer millor un personatge amb un intens compromís cívic i creador d'una obra cabdal per a la literatura catalana que, a més, tenia una especial estima a Sant Joan de les Abadesses.

Nous llibres

que tenen relació amb Sant Joan

Albert Bosch

“La decisió de com orientar la nostra vida és massa important per deixar que la condueixin vents que no siguin propis”

L'Albert Bosch, conegut emprenedor i aventurer santjoaní, s'ha llançat al món de la literatura amb el llibre “Esperit d'aventura”. Després de molts èxits i fracassos en el món de l'empresa i de l'esport, l'Albert ha volgut plasmar en paper totes les seves experiències, reflexionant sobre la relació d'aquests dos àmbits “per poder ressaltar

els valors de l'emprenedoria amb exemples viscuts en primera persona”, tal com ell mateix afirma. Segons l'Albert, el llibre no és només un relat d'aventures personals, sinó que pretén aportar al lector una visió sobre la complicada però també intensa i productiva vida dels emprenedors, a més de molts conceptes que poden ser útils a la societat en general. L'aventurer, empresari i ara escriptor, creu que les reflexions del llibre poden arribar a crear un cert impacte en l'actitud del lector: “Tothom desitja certes coses i si aquestes es volen de veritat, hem d'activar-nos i emprendre nosaltres mateixos el camí cap allò que volem. Per mi la vida és el projecte més important que un té a la vida, i la decisió de com orientar-la és massa important per deixar que només la condueixin vents que no siguin propis, o timons que porten altres mans”. En aquest sentit, però, l'Albert creu que és important saber gestionar la relació entre l'èxit i el fracàs: “Encara que soni a tòpic, es pot aprendre més dels fracassos que dels èxits. Jo he tingut força èxits en alguns projectes ambiciosos d'aventura que m'he proposat, però també força fracassos, i tinc clar que aquests segons són la base que em dona aprenentatge i confiança per superar situacions complicades en el futur”.

Així doncs, estem davant d'un llibre molt interessant, en què les reflexions de l'Albert sobre l'emprenedoria i l'aventura ens poden ajudar a entendre millor com i perquè una persona s'atreveix a assumir els reptes més importants de la seva vida.

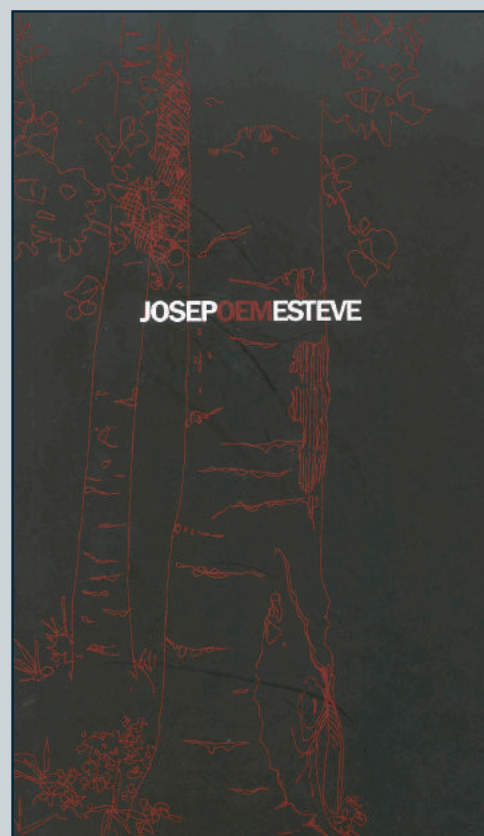
El temps, que tot ho emmerda de Jordi Caballeria

El 19 d'octubre de 2010 s'atorgà a l'obra escrita per Jordi Caballeria el IXè premi Jaume Maspons i Safont, premi organitzat conjuntament per la llibreria La Gralla, l'Associació Cultural de Granollers i *El 9 Nou* en memòria del periodista d'aquest diari, Jaume Maspons.

El temps, que tot un emmerda és una espècie d'anecdolari que tracta satíricament records autobiogràfics de l'autor des del seu pas per l'escola Salesiana, l'IES Abat Oliba i la Universitat a Barcelona.

Es tracta d'un llibre que convida a recordar, reviure, reflexionar, reinterpretar en la distància ... des de la mirada de cada lector, una lectura marcada pel propi context del lector que subjectivament relligarà les anècdotes del llibre amb les seves. És un text amè, ben articulat, amb un to irònic que facilita aquesta connexió. Però la lectura de **"El temps, que tot ho emmerda"** també ens aporta reflexions sobre el món de la química, la física, la tecnologia, temes que sens dubte despertin l'interès i la passió del seu autor.

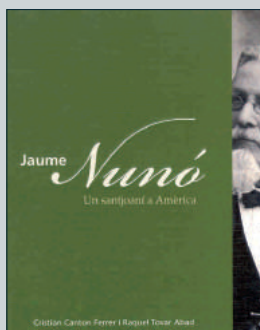
Si escolliu aquest llibre, un somriure serà el vostre company de viatge.

Josep Esteve Josepoemesteve

Edicions de la Junta del Monestir, 2010

N'havia publicat una edició limitada i numerada com a present a l'autor, però ara la Junta del Monestir ha editat "Josepoemesteve", un recull de l'obra poètica de mossèn Josep Esteve. Aquesta faceta era potser la menys coneguda de l'autor, tot i que havia format part del grup poètic de Vic. La seva producció poètica és molt curta, però hi hem descobert una poesia de qualitat extrema, pulcra i delicada, com escau al seu autor. Els poemes són de temàtica variada: sobre Sant Joan, religiosos, inspirats en obres d'art... alguns són brevíssims, autèntiques destil·lacions de poesia. Quina llàstima que mossèn Esteve, amb la seva recerca de la perfecció i la seva modèstia, no hagués escrit més: de ben segur seria reconegut com un poeta de primer ordre. Ara, si més no, podem gaudir de la lectura d'aquesta petita joia que s'ha posat a l'abast de tothom, editada amb molt bon gust.

Jaume Nunó Un santjoaní a Amèrica

El dia 27 de novembre de 2010 es va presentar al Casal Jaume Nunó el llibre "Jaume Nunó: un santjoaní a Amèrica" de Cristian Canton i Raquel Tovar.

El llibre, pulcrament editat per l'Ajuntament de Sant Joan i Casa Amèrica de Catalunya, ha superat àmpliament les expectatives amb les quals va néixer el projecte de biografar la vida de Nunó, poc coneguda fins avui. La tasca es va encomanar a dos joves investigadors, musicòlegs aficionats que van començar una important tasca de recerca que els va portar a diversos arxius del país, a Nàpols, i a un viatge a Estats Units i Mèxic per tal de trobar nou material que servís per a confeir una nova biografia del mestre santjoaní. Un cúmul de casualitats, però també la seva perseverança, els va portar fins a un besnét de Nunó que resideix actualment prop de Nova York, amb la fortuna que aquest conservés en un bagul tota la documentació del mestre: milers de documents inèdits, guardats gairebé de miracle en unes golfes. És, com definí Miquel Sitjar en la presentació del llibre, el somni de tot investigador: trobar-se de sobte davant d'un material verge que ha estat esperant durant un segle per tal de sortir a la llum. De sobte, el plantejament del llibre canvià: de recopilar la poca documentació disponible a haver de condensar en l'estudi una ingent quantitat de documentació digitalitzada. El repte era ara destriar la informació veritablement important que contenien aquells documents digitalitzats i sintetitzar-la en un llibre. I el resultat crec que no podia ser més afortunat: els autors ha sabut trobar l'equilibri necessari entre l'erudició i la divulgació. S'ha deixat per les notes, molt nombroses, la informació més concisa per a qui vulgui aprofundir més, mentre que el cos del llibre ens porta de viatge des de Sant Joan a Nàpols, a l'Havana, Mèxic, Buffalo, Nova York, seguint els passos de Nunó: una vida tan intensa que la seva lectura no es fa gens feixuga. L'apartat

d'il·lustracions mereix un esment especial: fins ara només coneixíem el retrat de Nunó a través pràcticament d'una única fotografia: ara disposem de gran quantitat de material fotogràfic del mestre. També el llibre vol fer un primer inventari de l'obra musical de Nunó, que, encara que segurament incomplet, és una primera aproximació a la seva obra, a la vegada que incorpora peces fins ara inèdites.

Un altre aspecte a destacar és la relació de Nunó amb Sant Joan. Ja sabem que tot i que Nunó hi va néixer, va abandonar la vila quan era un nen de ben pocs anys i per tant, pocs records en devia tenir. En el llibre podem comprovar que, malgrat la seva atzarosa vida, no va deixar de tenir contactes amb Sant Joan, on encara hi vivien familiars seus. Entre la documentació conservada el mestre posseïa un exemplar de la història de Sant Joan de Parassols, parcialment traduïda a l'anglès, i és possible que tornés a Sant Joan en un breu viatge a Catalunya. Es podria argumentar que el fet que Jaume Nunó nasqués a la nostra vila fou només una coincidència, però el llibre també es fa ressò que la formació musical de Nunó provenia de la nissaga familiar dedicada en part a la música i que no es podria entendre el Nunó músic sense la capella de música de la Col·legiata santjoanina. En un darrer capítol del llibre es repassen també succintament les relacions entre Sant Joan i Mèxic des del redescobriments de la figura de Nunó per Salvador Moreno fins als nostres dies.

Segurament, la iniciativa d'un treball tan rigorós i reeixit no li pertocava en principi a Sant Joan: en aquest cas s'ha fet una feina de suplència d'una tasca que hagués estat més lògic que hagués sortit de les autoritats culturals o universitàries mexicanes. Sigui com sigui, és un orgull que una recerca d'aquesta magnitud s'hagi fet sota l'auspici i a iniciativa de Sant Joan. Aquest llibre serà a partir d'ara la biografia de referència de Jaume Nunó, i, vista la devoció que li professen a Mèxic, segur que també serà un èxit en aquell país. Des d'aquí només podem fer que felicitar-nos-en i sentir-nos orgullosos del nostre compatriota i d'una tasca feta amb tant rigor i encert.

Visca la Cúquia!
80 anys de la 2ª República

Miguel Primo de Rivera. Tots sabem que les eleccions municipals serveixen per escollir els ajuntaments, no per canviar el règim polític d'un estat, però l'èxit de les candidatures republicanes i socialistes al conjunt d'Espanya, i en especial a Catalunya, on van guanyar per majoria absoluta a totes les províncies, va precipitar els fets. El dia 13, Aznar va dimitir i el 14 d'abril, Lluís Companys, un dels líders de la recent creada ERC, guanyadora indiscutible d'aquelles eleccions a Catalunya, va proclamar, des de l'Ajuntament de Barcelona, la República, en tant que Francesc Macià, l'altre líder, des del balcó del Palau de la Generalitat, feia un pas endavant i proclamava la República Catalana dins la Federació Ibèrica. Hores després, la República era proclamada a Madrid, des del balcó de la Casa de Correos de la Puerta del Sol. A la nit, Alfons XIII, mancat de suports, va decidir emprendre el camí de l'exili.

El diumenge, 12 d'abril, a Sant Joan es van celebrar també eleccions municipals, les primeres des de 1922. Durant la dictadura, els Ajuntaments no havien estat escollits, sinó designats pels governadors civils, entre els majors contribuents i ex consellers de confiança del règim.

Olga Camps i Eusebi Puigdemunt

Visca la Cúquia!, cridava en Climent pels carrers de la vila, seguit de la quitxalla que l'escarnia: la Cúquia, Climent, la Cúquia!, perquè l'home no sabia pronunciar bé República, tot i que a ells tant els era, ja que n'ignoraven el significat.

Vuitanta anys més tard, un dels membres de la quitxalla ens ho explicava sense saber precisar si havia ocorregut el mateix 14 d'abril o dies més tard. En canvi, sí recordava que la gent comentava que s'havia proclamat la II República. Alguns amb més alegria que d'altres, suposem nosaltres, perquè sabem que la República, la *niña bonita*, com li deien els seus partidaris, va desfermar molta alegria però també molts recels.

L'Ajuntament de Sant Joan de les Abadesses a les 12 hores de la nit del dia 14, complint l'ordre rebuda, va proclamar la República Catalana i va constituir un Comitè Provisional Republicà.

Cap altre testimoni oral o escrit dels consultats fins ara ens informa de manifestacions populars ni penjada de banderes tan freqüents aquell dia en molts indrets de Catalunya i Espanya, fins el punt que hom es preguntava d'on sortien tants metres de banderes republicanes després de 58 anys de Monarquia. Sense anar gaire lluny, a Ripoll, la tarda del 14 d'abril, una

gentada s'aplegà a la Plaça de la Constitució celebrant la República, celebració que es perllongà el dia següent, declarat oficialment festa nacional.

Una primera conclusió que podem treure és que, de ser així, a Sant Joan l'alegria fou continguda.

I tampoc és tan estrany, si tenim en compte que la República va néixer quan "no tocava", en termes jurídics estrictes. Dos dies abans, el diumenge 12 d'abril, s'havien celebrat unes eleccions municipals convocades per l'Almirall Aznar, cap de govern d'una Monarquia, la d'Alfons XIII, que maldava per restaurar la vida parlamentària i recuperar el prestigi que havia acabat de perdre en donar suport durant set anys a la dictadura de

Dels aproximadament 4000 habitants de la vila, 855 eren electors, perquè la Llei Electoral de 1907, segons la qual es van convocar aquelles eleccions, només concedia dret a vot als homes majors de 25 anys, distribuïts en dos districtes electorals. El districte 1r. estava subdividit en dues seccions : la 1a. amb el col·legi electoral a les Germanes Carmelites comptava amb 258 electors; la secció 2a. amb el col·legi a l'Abadia, amb 323. El districte 2n., secció única, tenia el col·legi al Grupo Escolar General Barrera, actuals Escoles Mestre Andreu, i amb 274 electors recollia el vot de pagès.

Es van presentar 57 candidats, 35 per al districte 1r. i 22 per al 2n. Com a mínim dos d'ells ho van fer per als dos districtes. L'elecció era nominal, els 7 candidats més votats del districte 1r., i els 4 del 2n. serien proclamats consellers i constituïrien l'Ajuntament.

Què en sabem dels candidats? La seva composició social era diversa, tot i que els empresaris, propietaris, comerciants i administratius predominaven sobre els obrers i camperols, que formaven part de la majoria de la població. A més, molts d'ells eren exconsellers i com a tals havien format part

d'ajuntaments anteriors. Ara bé, quan es tracta de definir la seva ideologia política la cosa es complica. Mentre uns estaven vinculats al Casal Català, moviment nacionalista fundat a la vila el 1922, altres havien format part del Comitè Local de la "Unión Patriótica", l'efímer partit polític creat per Primo de Rivera i gens catalanista; però cap d'ells es presentava sota les sigles d'un partit, ni tampoc ho feia l'única candidatura de la qual hem trobat referències als arxius locals.

En efecte, Castell-Tallat, periòdic d'Acció Ciudadana, que recomanava votar Jaume Soldevila, Josep Vilaseca, Jaume Vinyeta, Martí Verdaguier, Josep Illa, Frederic Martin, Josep Cels i Josep Riera deia que "dintre d'ella hi caben totes les idees polítiques tant de dretes com d'esquerres, mentre l'ideal comú sigui el bé moral i material del nostre poble" (pàg.3, nº 10, 28 de febrer de 1931). Deduïm, per tant, que allò que motivava les possibles aliances o coalicions entre els candidats eren, bàsicament, els afers de la vila. Castell-Tallat, per exemple, al llarg dels 13 números publicats entre el 6 de setembre de 1930 i l'11 d'abril del 1931, va portar a terme una campanya ferotge contra els Ajuntaments de la dictadura, que

s'havien caracteritzat per un gran impuls de l'obra pública: urbanització del Passeig i de la Plaça Clavé, construcció de l'Escorxador, Escoles General Barrera... Els acusava de mala gestió i malversació dels cabals municipals, fins al punt de generar, segons ells, un deute de prop d'1,5 milions de pessetes, cosa que es traduïa en un augment dels impostos per als ciutadans. Criticaven especialment, l'actuació del secretari, Artur Gas, a la vegada que defensaven la bona gestió de Jaume Soldevila, expedientat i cessat com a alcalde el març de 1923 per presumptes irregularitats en la gestió municipal i malversació.

La participació electoral va ser força alta, d'un 77%. La mesa amb més participació, un 84,8%, va ser la de l'Abadia i la que menys, un 64,9%, la de les Escoles General Barrera, o sia, la de pagès.

Els consellers proclamats, segons l'Acta electoral, van ser:

Districte 1r.: Jaume Soldevila Roqué, 296 vots; Jaume Vinyeta Bellapart, 291 vots; Josep Vilaseca Genollà, 290 vots; Josep Illa Arrey, 288 vots; Martí Verdaguier Juncà, 278 vots; Frederic Martin Soler, 177 vots; Lluís Corominas Subirós, 153 vots.

Districte 2n.: Josep Cels Basagaña, 111 vots; Josep Riera Vila, 111 vots; Frederic Martin Soler, 110 vots; Jaume Roca Canal, 63 vots.

La candidatura de Castell-Tallat va ser la guanyadora i, a més, en presentar-se Frederic Martin per als dos districtes, va ser proclamat en tots dos, per la qual cosa l'ajuntament es va constituir amb deu consellers en lloc d'onze. Els altres dos, Lluís Corominas i Jaume Roca, esdevingueren la minoria o oposició.

Van ser aquests consellers els que, seguint les instruccions de Macià, van proclamar la nit del dia 14 la República Catalana i es constituïren en Comitè Provisional Republicà

de la vila, presidits per Soldevila i Martin, i amb Illa, Vinyeta i Cels com a vocals.

La República Catalana, però, va durar ben poc. El govern provisional format a Madrid sota la presidència de Niceto Alcalá Zamora i amb representants de tots els partits guanyadors de les eleccions municipals, inclosos els catalans Nicolau d'Olwer i Marcel·lí Domingo, es van afanyar a restaurar la democràcia: llibertats, amnistia per als presos polítics, convocatòria d'eleccions a les Corts Constituents per al juny, i a prendre mesures per modernitzar el país i apaivagar la penosa situació dels treballadors, agreujada per la crisi dels anys vint. Però també van establir d'immediat negociacions amb Macià per convèncer-lo de substituir la República Catalana per una Generalitat Provisional. És a dir, es tractava de passar d'un Estat Català dins una Federació Espanyola a una autonomia dins l'Estat Espanyol.

Amb més o menys entusiasme, Macià va accedir-hi, convertint-se en el President d'una Generalitat provisional que, a més d'enfrontar-se als reptes que la República tenia plantejats, havia d'elaborar l'Estatut que regulés les relacions entre

Catalunya i l'Estat Espanyol. L'Estatut de Núria, com el coneixem, havia de ser aprovat pels ajuntaments i la població catalana abans de ser lliurat a Les Corts espanyoles per la seva aprovació definitiva.

Els Comitès Republicans creats a les localitats catalanes van quedar en suspens i es van constituir els Ajuntaments. A Sant Joan es va fer molt aviat, el 16 d'abril, i va quedar de la següent manera:

Alcalde: Jaume Soldevila

Sotstintents d'Alcalde: Frederic

Martin i Josep Cels

Procurador-Síndic: Jaume Vinyeta

Els altres consellers s'integraren a les quatre comissions que es van crear: Hisenda, Governació, Foment i Instrucció i Cultura.

Les primeres mesures que s'acordaren en aquella sessió van ser molt significatives: Enviar telegrams d'acatament i adhesió al nou règim republicà, al President de la Generalitat i al Governador Civil de la província. És a dir, l'Ajuntament manifestava la seva identificació amb la República i la Generalitat.

Instal·lar un banc a la sala de sessions per a seient públic. Era una invitació als ciutadans a participar als plens, cosa que no passava durant la dictadura.

Encarregar paper d'ofici i sobres en català i treure la placa del Grupo Escolar General Barrera.

Proclamaven així la catalanitat del nou consistori, que va començar a redactar en català la documentació oficial que fins aquell moment es feia en castellà.

Republicanisme, Democràcia i Catalanisme inspiren els canvis que la vila va viure en els mesos següents i que van afectar l'ensenyament, els noms de places i carrers. Per exemple, la Plaça Major es convertí en Plaça de la República, i el Passeig Ramon de Bianya en Passeig Macià. Va començar la retolació en català de cartells i carrers, i a partir de

juny van aflorar partits i sindicats, com el Sindicat d'Arts i Oficis Varis, afí a la CNT, i Esquerra Republicana de Catalunya, que té com a portaveu el periòdic quinzenal "Renaixement". En els mesos següents, altres formacions com el Bloc Obrer i Camperol, la Unió de Rabassaires i la Lliga van anar apareixent a la vila.

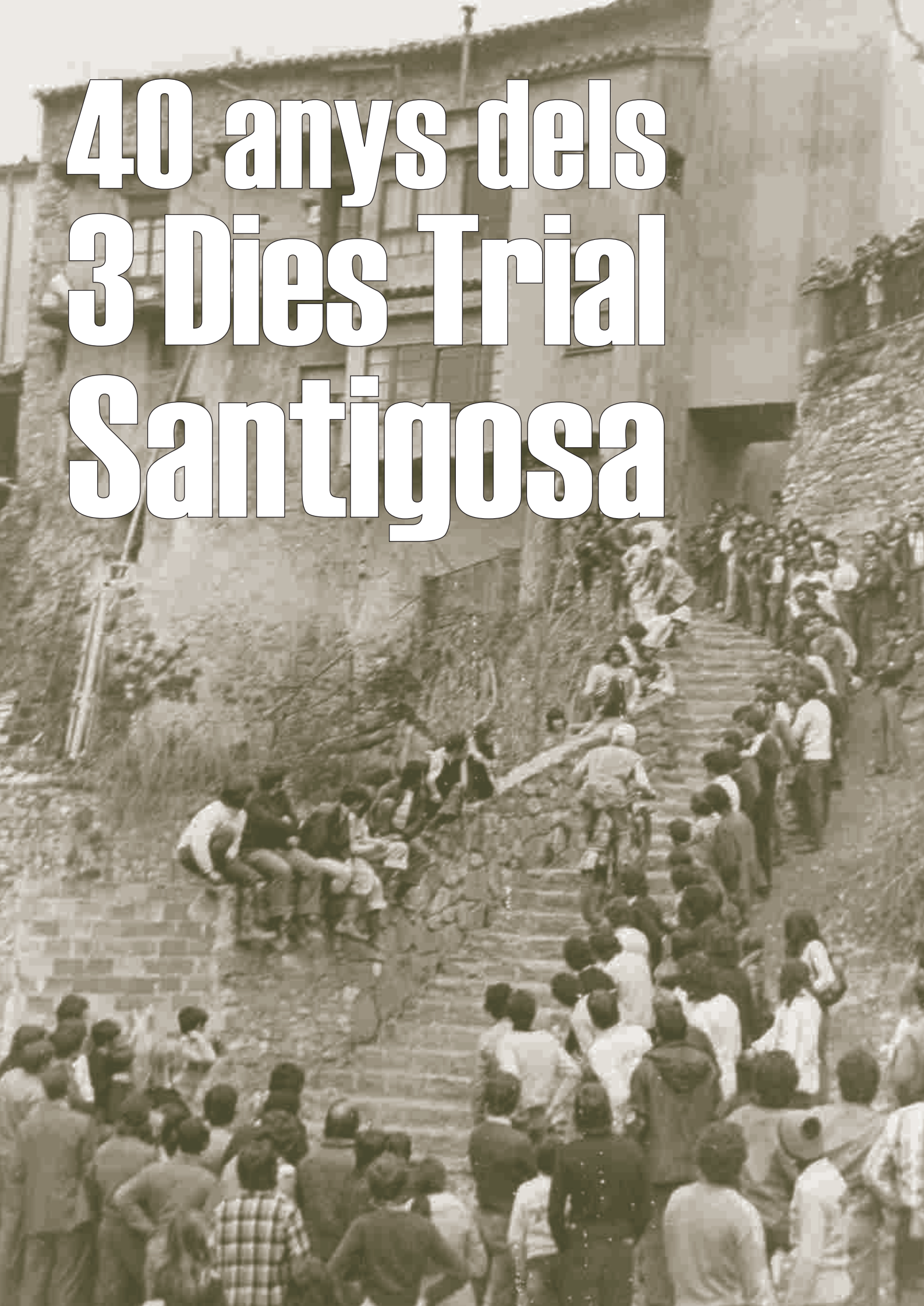
El 23 de juliol, en sessió extraordinària, l'Ajuntament va aprovar per unanimitat l'Estatut de Núria i pocs dies després, el 2 d'agost, ho va fer la població. El cens electoral havia augmentat una mica, 1046 electors, perquè al maig es va rectificar la Llei de 1907, ja esmentada, avançant als 23 anys l'edat de votació. La participació, un 82,7%, va superar en més de 6 punts la mitjana de Catalunya, fins i tot al districte 2n. va arribar al 80%, i només es va registrar un vot negatiu.

Els membres de les meses van celebrar l'èxit de la votació amb cava, que en aquella època encara es deia "xampany". Ho sabem perquè a l'acta del 6 de desembre l'Ajuntament es va negar a pagar-lo. En canvi, va ser més generós amb les senyores i senyoretetes que van organitzar paral·lelament el referèndum femení amb caire consultiu, ja que les dones no gaudien encara del dret a vot. Elles van ser obsequiades amb bombons pel consistori i felicitades per la seva eficiència i col·laboració.

Mica en mica l'ambient s'engrescava! Quan, al desembre, aprovada la Constitució del 1931, Alcalá Zamora es convertí en el primer president de la II República, la vila ho va celebrar el dia 15 amb salves i sardanes. Tot un canvi respecte la rebuda que va tenir la República.

No tot era gresca a la vila. Descontents acallats durant anys s'anaven exterioritzant gràcies als nous aires de llibertat, però això forma part d'una altra història.

40 anys dels 3 Dies Trial Santigosa

En primer lloc, cal destacar la il·lusió, però també el sacrifici, de la gent del Motoclub Abadesses que han sabut afrontar reptes com el Campionat d'Espanya de Trial i el Mundial de Trial, i que han buscat l'entesa i la complicitat amb l'administració i els propietaris del magnífic entorn natural de Sant Joan per aconseguir la primera àrea autoritzada per a la pràctica del trial de tot Catalunya. Els santjoanins i els membres del Motoclub viuen el trial i el que representa pel medi ambient amb respecte, amb sensibilitat i amb normalitat, perquè la feina que es fa amb coherència i responsabilitat genera un segell de qualitat i de reconeixement que fa compatible la pràctica d'aquest esport amb la cura de l'entorn, quelcom de vegades incomprens.

El Motoclub Abadesses ha esdevingut al llarg dels anys una entitat oberta, plural, amb veus diferents però disposades sempre a treballar per a consolidar un projecte que s'estima, que es vol continuar i que any rere any es pretén renovar.

Trini Rafart Boatella

"Moto parada!!! Titi apunta l'hora..."

In memoriam
Ricard Pinet i Saldaña

Des de fa 40 anys, el poble de Sant Joan de les Abadesses té un compromís lleial i fidel amb el Tres Dies Trial Santigosa. Aquesta prova esportiva forma part del paisatge de la Setmana Santa santjoanina des que l'empenta d'uns joves aficionats al trial va iniciar el que avui s'ha convertit en la segona prova de trials de llarga durada amb més renom d'Europa.

Enguany l'entitat que organitza els 3DTS, el Moto Club Abadesses, celebra la 40ena edició de la mítica prova. S'han preparat un seguit d'activitats que volen evidenciar la història i el compromís de tot un poble amb el trial.

El mes d'octubre es va inaugurar al Palau de l'Abadia la primera exposició fotogràfica que detallava els orígens de la prova, els que en van ser protagonistes, i que sobretot destacava el recolzament incondicional de la gent del poble a l'entitat i als 3DTS.

Durant la Setmana Santa d'enguany s'obrirà al públic, també al Palau

de l'Abadia, la segona exposició **"3DTS, 40 anys d'una prova mítica"** amb un recull de fotografies, objectes i motos que han marcat la vida del Santigosa. Aquest èxit de 40 anys és un triomf de compromisos, d'esforços, de lleialtats, de tenacitats de molta gent i de molts tarannàs diferents.

Si fem una anàlisi més detallat del binomi "Trial 3DTS - Sant Joan de les Abadesses", de seguida en concretarem uns quants aspectes que ajuden a entendre l'abast de la prova.

Després, el compromís incondicional dels botiguers i comerciants de Sant Joan de les Abadesses que col·laboren des de sempre amb el Motoclub. Si els 3DTS són una prova esportiva reconeguda arreu, també és gràcies a la implicació dels comerços de la població. L'ajuda i suport que rep el Motoclub fa possible la revista-programa que es publica cada any i que és l'eina que permet a tots els santjoanins acostar-se des de les seves pàgines a curiositats, reflexions i entrevistes relacionades amb la pràctica del trial a Sant Joan de les Abadesses.

Finalment, cal remarcar el paper socialitzador dels 3DTS fent una mirada a tots els controls. El testimoni oral i fotogràfic conservat i recollit amb cura per gent que estima el Santigosa, ha permès descobrir el lligam de molts santjoanins i santjoanines amb la prova. Hi ha grups de controls que hi són des del primer 3dts. En són pocs però compromesos amb la competició i amb l'objectiu social de l'esdeveniment. Els de la Margera ho saben prou bé!

La fidelitat als 40 anys del Santigosa s'ha traspasat de pares a fills, de generació en generació. Primer tots junts, en família, gaudint de la natura i de l'esport i després volant amb llibertat pels fantàstics paratges de Sant Joan amb la colla d'amics.

Qui sap quants amors han sorgit a les zones dels Pastors, de l'Home Mort, de Santigosa...? Qui sap quants amics nous s'han fet sota l'aixopluc d'una capel·lina quan plovia a bots i a barrals mentre esperaven l'arribada dels pilots que volien el zero a la seva tarja?

Cal remarcar el sentit de trobada que genera la prova. Les colles que s'encarreguen de les diferents zones -en són unes quantes- es troben, preparen la jornada, i es disposen a passar tres dies de festa, a vegades un pèl disbauxada, però amb la responsabilitat que part de l'èxit dels 3DTS és fruit de la seva feina.

És per tot això que any rere any, per Setmana Santa, el poble de Sant Joan de les Abadesses acull als participants de la prova i fa evident el compromís de la gent que hi viu. El Santigosa forma part del paisatge de les festes de la vila com una tradició pròpia, genuïna, única.

La nova gespa del camp de futbol

Jordi Garriga

Aprofitant l'aturada de l'estiu de 2010, es va procedir a col·locar gespa artificial al Camp Municipal d'Esports de Sant Joan. Amb aquest canvi, es donava una imatge completament nova al camp de futbol.

Les opinions sobre el canvi de gespa eren variades: hi havia qui creia que s'havia pres una bona decisió, però, per altra banda, hi havia qui creia que era un pas enrere i amb un cert esperit melancòlic comentaven que era millor la gespa natural.

Una vegada instal·lada la nova gespa, la majoria d'opinions han estat favorables i s'han pogut observar els avantatges de disposar d'un equipament d'aquest tipus. Entre molts avantatges, cal destacar-ne alguns:

Manteniment del camp: amb la gespa artificial es minimitza el manteniment de la gespa. Només cal tenir cura de regar el camp i fer un mínim manteniment anual. Per contra, amb la gespa natural, calia una atenció especial durant tot l'any per tal de poder tenir la gespa en les millors condicions (tot i això, moltes vegades, no era possible).

Facilitar la pràctica del futbol: gràcies a la gespa artificial, el terreny presenta un aspecte homogeni i estable al llarg de tota la temporada. Això facilita en gran mesura la pràctica del futbol

(control de la pilota, passades...). Amb la gespa natural, el terreny era inestable, especialment en dies de pluja, neu i fang, i es feia molt més difícil practicar el futbol. Això és especialment important pels més joves que s'inicien en aquest esport. A més, també hi havia el risc considerable de lesions que provocava un terreny en mal estat.

Possibilitat de gaudir del terreny de joc durant tot l'any: sovint el terreny de joc presentava un aspecte impracticable i s'havien de suspendre molts partits i entrenaments.

Millor resistència a les condicions climatològiques. La freda i plujosa climatologia de Sant Joan, amb els hiverns freds i llargs, feia que el camp presentés un millor o pitjor aspecte en funció de la climatologia.

Possibilitat d'organitzar altres activitats: amb la gespa natural, durant l'estiu no es podien dur a terme activitats com campus i estades esportives degut al fet que s'havia de cuidar la gespa. S'aprofitaven els mesos en els que no hi havia partits per replantar la gespa, aplanar el camp i fer totes les tasques de manteniment per quan s'iniciés la temporada. Per tant, s'impedia la possibilitat d'organitzar altres activitats durant la temporada i especialment, durant l'estiu. Amb la gespa artificial, es pot tenir el camp disponible durant tot l'any i sense risc de malmetre la gespa.

Algunes opinions sobre la nova gespa:

Xavier Formatgé - Cuidador del camp

Quins han estat els principals canvis en la teva tasca arran de la nova gespa?

La gran diferència entre la gespa natural i l'artificial és la facilitat en el manteniment de la gespa. Quan teníem gespa natural, el treball de manteniment (regar, tallar la gespa...) era molt costós i feixuc. Ara, en canvi, tan sols cal regar la gespa i el manteniment

és mínim. Realment, m'ha facilitat molt més la meva tasca de manteniment del camp.

Quins altres avantatges destacaries?

Com que també sóc el responsable de rentar la roba dels jugadors, tot i que el cautxú negre taca una mica, amb la gespa artificial, la roba no s'embruta tant i és molt més fàcil de netejar!

Jan Miquel Salavedra - Entrenador del Primer Equip

Quins aspectes destacaries de la nova gespa artificial?

La gespa artificial facilita en gran mesura la pràctica del futbol. Quan es disposa de jugadors tècnics, és molt millor jugar amb un terreny de joc en bones condicions. Sinó, la diferència entre els equips es minimitza. Així mateix, la nova gespa ens ha fet el nostre treball

d'entrenadors molt més fàcil: es poden preparar entrenaments més tàctics i tècnics i no tan físics.

Creus que la nova gespa és una avantatge pels nostres jugadors?

Sí, l'Abadessenc sempre s'ha caracteritzat per jugadors tècnics. Nosaltres intentem jugar un tipus de joc en què el control de la pilota és molt important.

Jordi Bossoms Costa - Jugador de l'equip Cadet

T'agrada la nova gespa? Sí, ara va molt millor per jugar. El control de pilota és més fàcil i la pilota sempre bota de la mateixa manera. Amb la gespa natural, a l'hivern hi havia molt fang i quan glaçava, es feia difícil jugar a futbol. A més, la roba i les sabates no s'embruten tant.

Els teus companys pensen igual?

Sí, la gran majoria dels meus companys són de la mateixa opinió: la gespa artificial va molt millor.

Hi trobes algun inconvenient a la gespa artificial?

A vegades, quan no s'ha regat bé, quan caus, la gespa et crema molt. Per tant, sempre s'ha de regar bé!

Un viatge recomanat:

Japó

Jordi Roquer

Vaig visitar el Japó durant 20 dies l'estiu de l'any 2008. Aquesta és una bona temporada per viatjar-hi ja que, tot i que la calor és més humida que aquí, s'aguanta bé. Dos consells pràctics més: el vol dura unes 15 hores (mai havia estat tant de temps seguit sense fer esport!) i en arribar cal avançar el rellotge 7 hores.

Hi ha molts indrets a visitar, però si n'hagués d'escollir alguns diria aquests: Tokyo, Koya-San, Hiroshima i Magome. Sobre la capital, Tokyo, destacaria que és una fascinant combinació entre modernitat i tradició, una ciutat plena de contrastos. No us podeu perdre la panoràmica de la ciutat des de la Torre Tokyo, l'elegant barri de Ginza, el barri de Romppongi i el mercat de peix de Tsukji, que està situat a les afores de la ciutat i s'ha de visitar a primera hora del matí.

Al costat de Kyoto trobem Koya-San, ciutat coneguda pels seus temples Garam. Us recomano dormir en un *ryokan*, allotjament típicament japonès semblant a una cabanya que obliga al viatger a dormir a terra.

Crec que també és imprescindible la visita a Hiroshima, ciutat tristament coneguda per haver patit l'atac amb bomba atòmica durant la Segona Guerra Mundial. És molt recomanable la visita al Museu de la Pau.

Finalment, recomanaria també una caminada pels boscos dels voltants de la ciutat de Magome. Hi ha una ruta que recorria l'Emperador japonès i que cal fer amb un xiulet a la boca per espantar els óssos que et puguis trobar pel camí...

Japó és un país que es caracteritza per l'extrema puntualitat dels seus

trens, l'enorme educació i respecte de la gent (fins al punt de fer cues als museus per mirar un quadre), per la seguretat, i per la netedat dels carrers. Com a dificultats destacaria que gairebé ningú parla anglès i que els japonesos no tenen gaire interès per conèixer els visitants.

I per acabar, si aneu al Japó heu de menjar en un *teppanyaki*. Són restaurants on el client selecciona el peix, la carn, les verdures... i el cuiner ho fa a la planxa davant seu.

Ah, i no us penseu pas que és un país tan car!

Recomanacions comercials

Restaurant Mas Les Feixes

Costellam de Vedella a la Creu

Temps de Cocció: mínim 5 hores

Utensilis:

Una doble creu, que està formada d'un ferro central vertical d' 1,80 cm. de llargada i dos ferros que creuen de forma horitzontal de 0,70 cm. de llarg cadascun. La separació entre aquests dos ferros horitzontals és de 0,70 cm. Una serra per poder marcar els ossos del costellam.

Ingredients:

8 kg. Costellam de Vedella

Sal

Llenya (de roure i faig, troncs de 7 cm. a 10 cm. de radi per mantenir el foc, i fusta petita per encendre'l).

Passos:

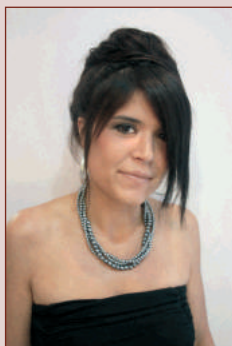
1. S'encén un foc amb la llenya. Recomanem no utilitzar químics a l'hora d'encendre el foc. S'hi posen algunes fustes de pi o llenya petita, paper de diari, i entre els troncs es deixa espai perquè el foc tingui oxigen.

2. Cal que el costellam estigui marcat. Es fa amb una serra i s'ha de tenir cura de fer talls al llarg del costellam pel costat dels ossos, sense arribar a tocar la carn.
3. Es sala per les dues cares amb força sal.
4. Es penja el costellam a la creu, sempre primer del costat de l'os.
5. La flama del foc mai ha de tocar el costellam, sempre ha de mantenir-se a una distància de 10 cm. mínim.
6. El secret de la cocció del costellam a la creu està en la paciència d'anar controlant el foc. A las dues hores i mitja de cocció cal donar-li la volta al costellam.
7. A les cinc hores el costellam ja estarà llest. Es comença a servir per la part de sota.
8. Durant tota la cocció el costellam s'anirà cuinant, deixant caure el greix que hi ha entre mig de la carn poc a poc.

Perruqueria Kayrós

Noves tendències de recollits i maquillatges primavera estiu per núvies i acompanyants.

Estil Lady

Estil Primavera

Estil Romàntic

Estil Shakira